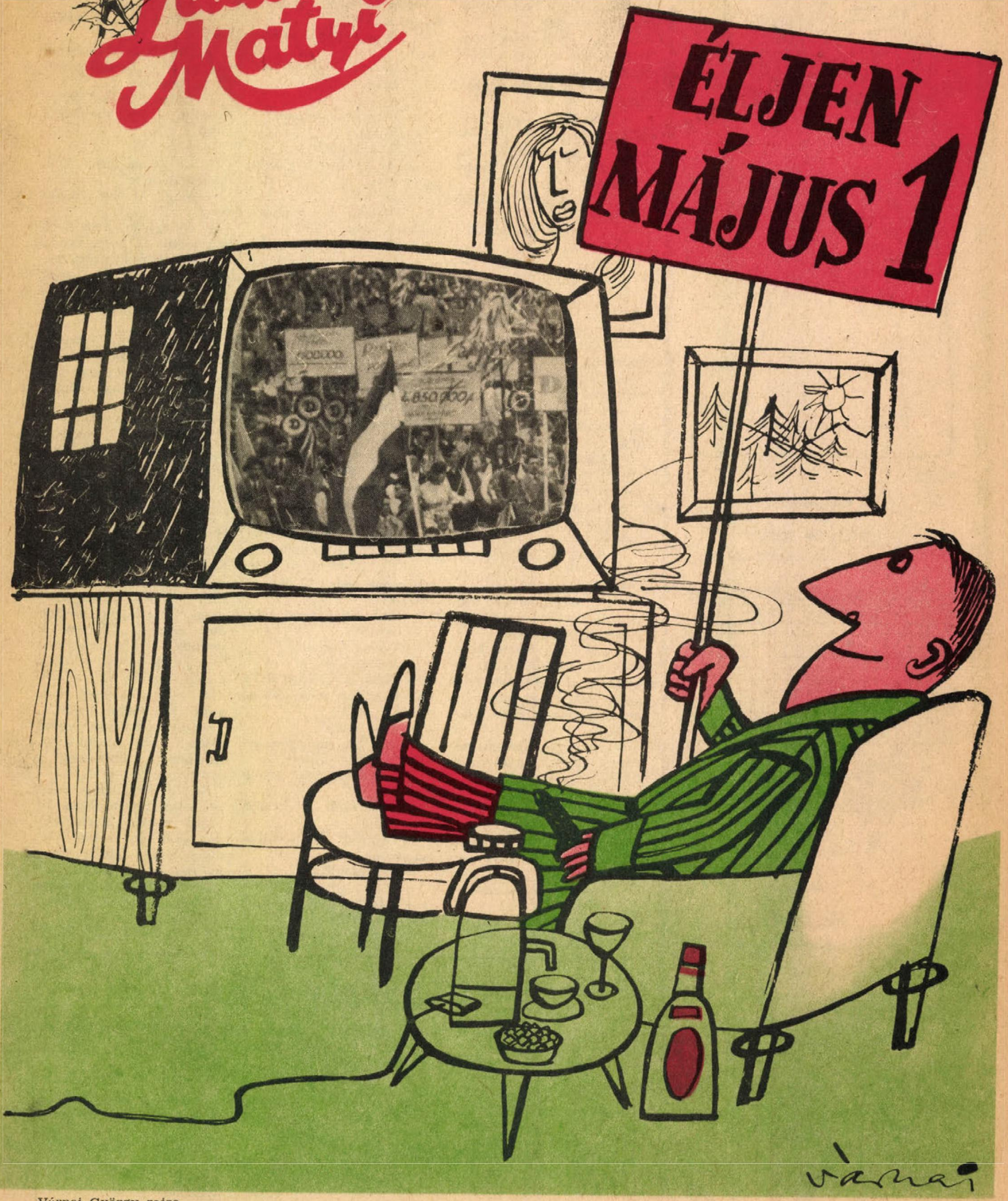
XVIII. évfolyam 18. szám. Ára: 1 forint 1962. május 3.

Ludas Matyi

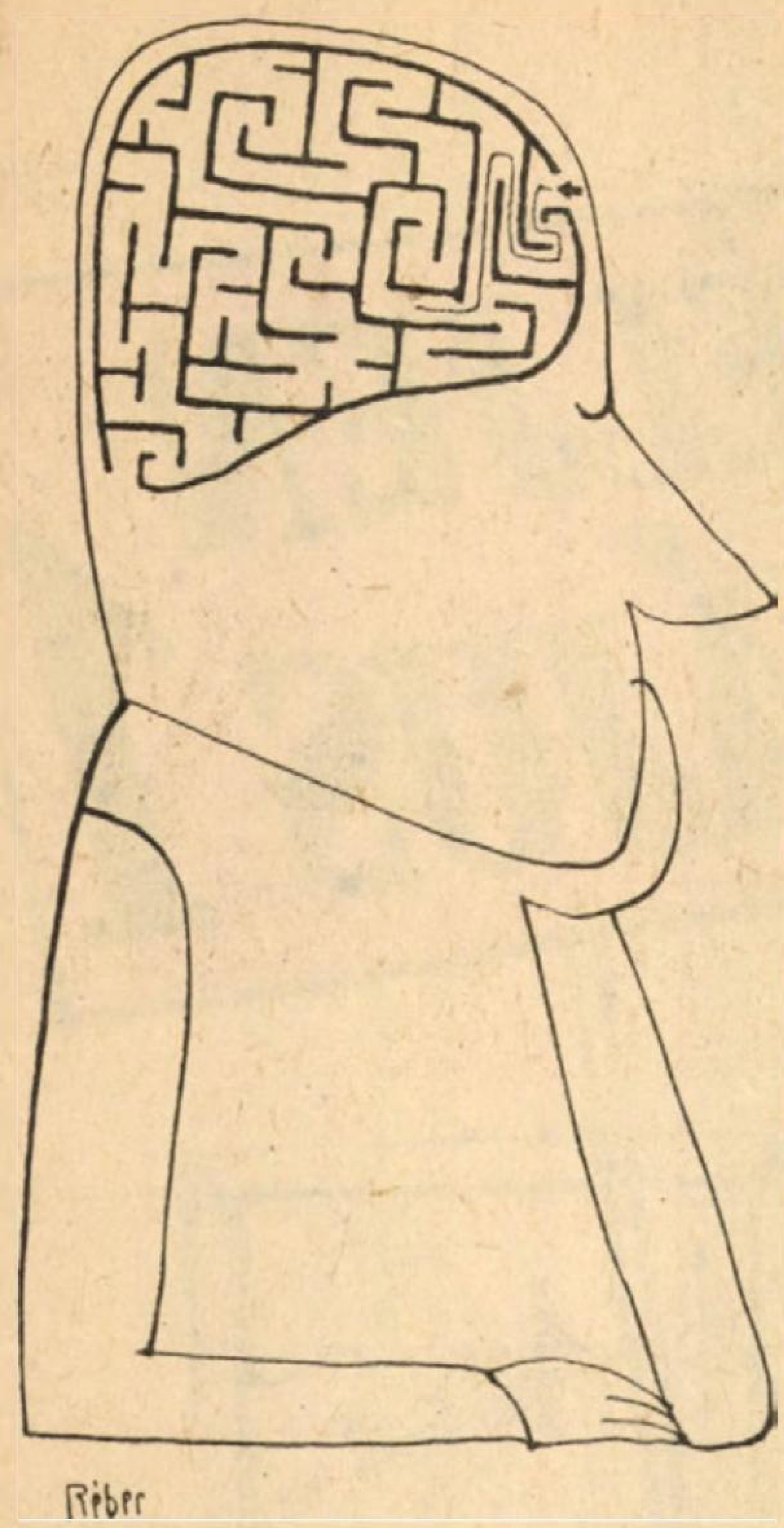

Várnai György rajza

A legkényelmesebb felvonuló

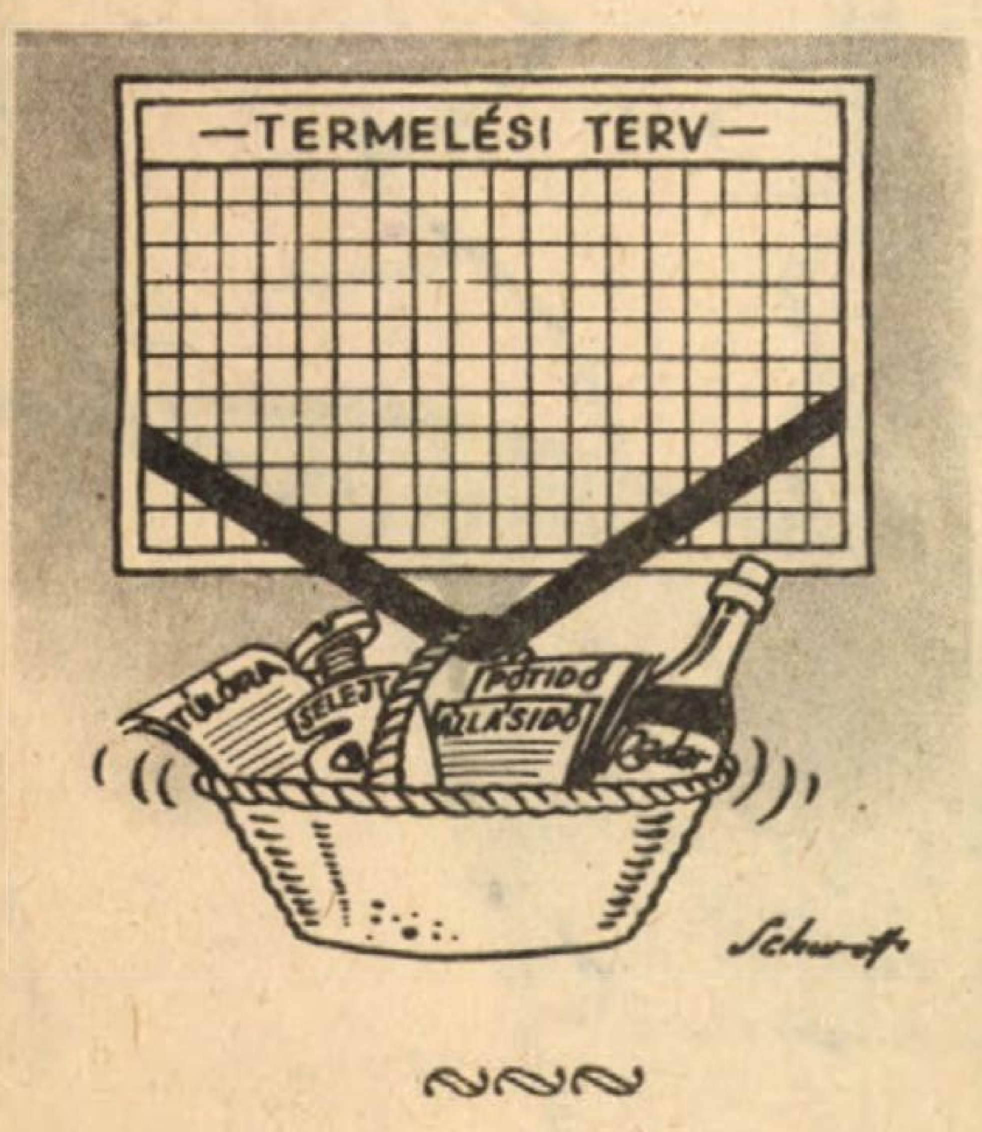
Töprengés

Réber László rajza

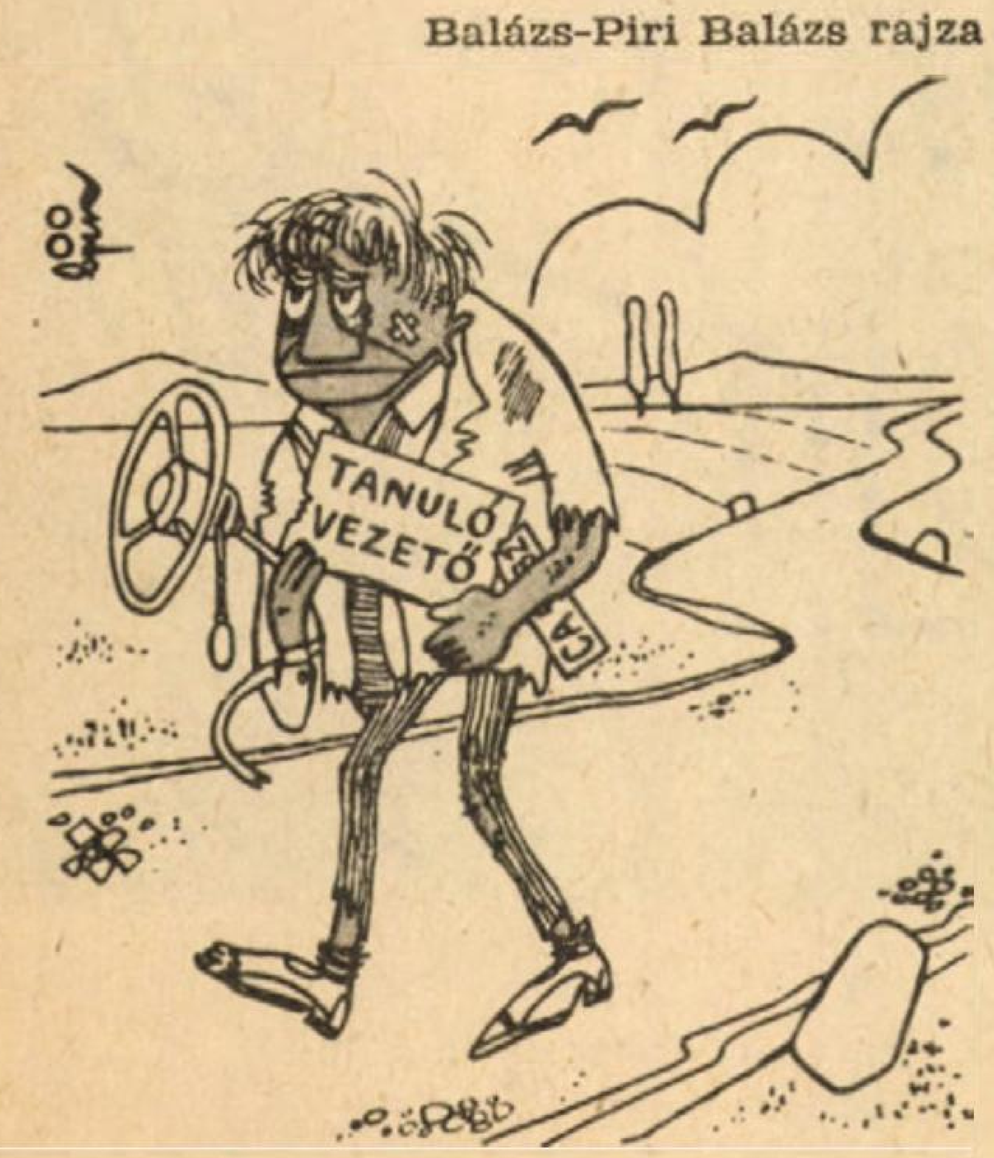
Súlyos teher

Schwott Lajos rajza

Hazafelé

Balázs-Piri Balázs rajza

Gergely KÉRDEZ

Gergely elsős: érthető, ha fölkavarják néha az iskolai élmények.

— Apu, máma március tizenötödike volt az iskolában.

— Jó, most olvasok, fiam.

— Mondták, hogy Kossuth Lajos sose jöhetett haza Magyarországra, és Petőfi elesett március tizenötödikén.

— Nem akkor, később.

— Mikor?

— A szabadságharcban.

— Katona volt?

— Aha.

— És győzött?

— Elesett. De azért győzött.

— Hogy?

— Látod, még most is emlegetik.

— Megnyerte a szabadságharcot?

— A szabadságharcot... azt bizony nem nyertük meg.

— Mért nem?

— Tudod, nagyon sok volt az ellenség.

— És mikor a Laci bácsi harcolt a háborúban, győzött?

— Nem, de az nem is baj...

— Mért nem?

— Á, tudod, ez nem volt jó háború. Csak a németek kényszerítettek bele.

(Látom Gergelyen, hogy kezd elszontyolodni. Az iskolában olyan hősies hangulat volt, itthon meg apuka nem mond semmi érdekeset.)

— No menj, kisfiam, nézegesd a „Menyét Menyust".

— Azt már unom.

— No, várj, itt ez az album.

(Odaadom a „Magyar Festészet"-et. Gergely egy kis lapozgatás után megállapodik Mányoki mester Rákóczi-jánál.)

— Ki ez, apu?

— Majd később.

— Nem tudod?

— Dehogynem. Rákóczi fejedelem.

— Mi az, hogy fejedelem?

— Vezér.

— Hadvezér?

— Olyasmi.

— Rákóczi is harcolt?

— Harcolt.

— És győzött?

— Hát győzte... győzte nyolc évig...

— Aztán?

— Tudod, a németek sokkal többen voltak.

— Elesett, mint Petőfi?

— Nem, szerencsére nem.

— Hát?

(Jó volna már valami megnyugtatót mondani.)

— Tudod, Rákóczinak jó barátja volt a francia király... oda ment el vendégnek.

— Neki akarta adni a lányát a francia király?

— Nem, nem, az János vitéz volt.

— És mondd, apu, Rákóczi a nyugatnémetek ellen harcolt vagy a keletnémetek ellen?

(Miket tud ez!)

— Gyere, fiam, nézzük inkább tovább az albumot.

— Ne lapozz olyan gyorsan, apu! Ki ez, aki itt fekszik?

— Ez? Ez Lajos király.

— Beteg?

— Nem. Meghalt.

— Beteg volt?

— Nem, a Csele-patakba fulladt, mikor menekült az ellenség elől.

— Legyőzték?

— Le. No, lapozgass tovább magad, kisfiam.

(Nem soká van nyugtom.)

— Kik ezek a lovasok itt, apu?

— Mutasd! Hm. Ősmagyarok.

— Ősemberek?

— Nem, nem, az más...

— Magyarországon nem voltak ősemberek?

— De, de voltak...

— Magyarok?

— Nem, nem...

— Nem magyarul beszéltek?

— Tudod, az ősemberek még nem is tudtak olyan jól beszélni...

— Tudom, a Vég Sanyi mondta, hogy majomból lettek.

— Aha.

— Az ősmagyarok nem majomból lettek?

— Majd később elmondom.

— De igazán, mondd el, kik voltak az ősmagyarok!

— Hát tudod, a régi magyarokra mondják, hogy ősmagyarok.

— A nagypapa ősmagyar volt?

— Nem, nem... azokat a régi magyarokat hívjuk így, akiknek még nem volt hazájuk, csak úgy vándoroltak.

— Csak úgy?

— Hajtották a barmaikat legelőről legelőre, aztán közben harcoltak, ha kellett.

— És győztek?

— Győztek! (Végre!!!) Hogyne győztek volna! De mennyiszer győztek! Különben meg se maradtak volna! (Egész beszédes leszek.) Tudod, fiam, hány ilyen vándor nép megfordult erre?!... S egy se maradt meg! A magyarok meg jöttek, láttak, győztek, s még mindig itt vannak! Sőt! Sokkal többen vannak, mint mikor bejöttek! Tudod, mennyien voltak akkor? Mint ebben a kerületben... Most meg az egész országot betöltik!

— De apu, hogy lehet az, hogy régen olyan kevesen voltak, mégis mindig győztek, aztán meg olyan sokan lettek, mégse győztek sose?

— Elég volt, kisfiam, apukának dolgozni kell!

Mészöly Dezső

MINDENféle

Minden mulandó, de amíg múlik, nagyon érdekes.

*

Gyenge kis titok az, amelyet nem érdemes továbbadni.

*

Igényes író még nyugtát is az utókornak ír.

*

Rettenetes, hogy milyen fejek tudnak fájni!

*

Miért szép a természet? Mert természetes.

*

Szeretném felhívni a gondolatolvasók figyelmét sokkal jobb olvasmányokra.

*

A rossz művésznek az a tragédiája, hogy hiába szenved.

F. L.

Nézni tudni kell...

Szür-Szabó József rajza

– Érdekes! Ha ezen keresztül nézem, az ön képei valósággal zseniálisak...

Az óvatos

Eperjesi büszkén újságolta feleségének:

– Gratuláltam a dirinek! Az értekezleten nagy csatája volt a főkönyvelővel. Én kijelentettem, hogy százszázalékig neki van igaza.

Az asszony ijedten kérdezte:

– Nem fog haragudni rád a főkönyvelő?

– Ne félts engem. Nem hallotta, amikor a dirit dicsértem. Később szerencsekívánataimat fejeztem ki a főkönyvelőnek, megcáfolhatatlan, szakszerű érveiért. Somoskői, a bérelszámoló ezért gúnyos megjegyzésekkel illetett. Azt mondta, nincsenek elveim.

– Remélem, nem vesztél össze Somoskőivel? Az igazgatóm sógora.

– Azt hiszed nem gondoltam erre? Önkritikát gyakoroltam, és igazat adtam neki, amiért megbírált. Közöltem vele: hű vagyok azon elvemhez, hogy sohasem szabad ragaszkodnunk elveinkhez.

– Más nem történt?

– Összeszidtam a hivatalsegédet, mert másfél óráig kellett várnom egy aktára.

– Remélem, azért nem szidtad nagyon össze?

– Hová gondolsz? Eszembe jutott, hogy elő akarják léptetni. Mit lehet tudni, egyszer még a főnököm lehet. Később megkérdeztem tőle, hogy gyengélkedő feleségének javult-e az állapota, és tanácsot adtam neki, hogy milyen orvosságot kérjen számára.

– Nagyon helyesen cselekedtél. Lemegyek a házfelügyelőhöz.

– Még mindig nem csinálta meg a vízcsapot? Hallatlan dolog! Majd megmondom neki, hogy...

– Jaj, ne légy hozzá barátságtalan, hiszen...

– Tudom, édesem. Majd megmondom neki, hogy ne haragudjon a sürgetésért, de kell az új vízcsap, mert mi nagyon szeretünk mosakodni. Majd bolond leszek összeveszni vele! Hiszen már újságoltam neked, hogy a lányát pont abba az iskolába nevezték ki tanítónőnek, ahová Évikénk jár. Ha már lemégy a házfelügyelőhöz, légy szíves, hozz egyúttal a csemegeboltból tíz deka ementálit. De ne az a kövér, tupírozott hajú nő vágja le, mert az mindig csupa héjat ad. A múltkor is visszacsaptam neki a pultra.

– Jaj, miért tetted? – ijedezett az asszony.

Eperjesi elsápadt:

– Miért, mi van a kövérrel?

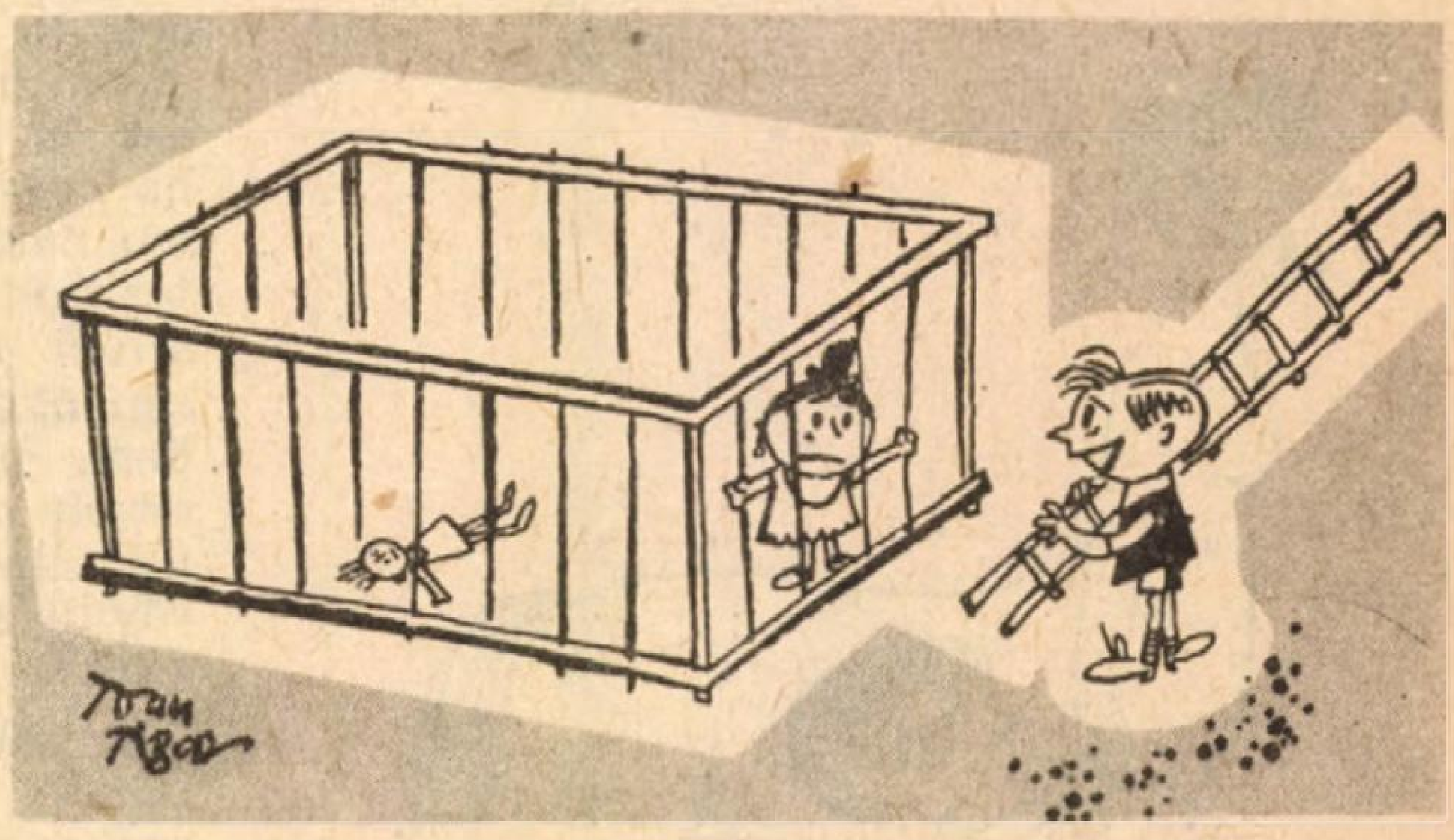
– A férje iparági igazgató. Mit lehet tudni, talán egyszer ti is hozzá fogtok kerülni.

– Igazad van, légy hozzá nagyon kedves, és meséld el neki, hogy én milyen ideges vagyok, és hogy mennyire meghántam a múltkori sajt ügyet. Egyúttal tudd meg a keresztnevét is. Névnapjára veszünk neki egy szép csokor virágot.

Palásti László

Jó játék

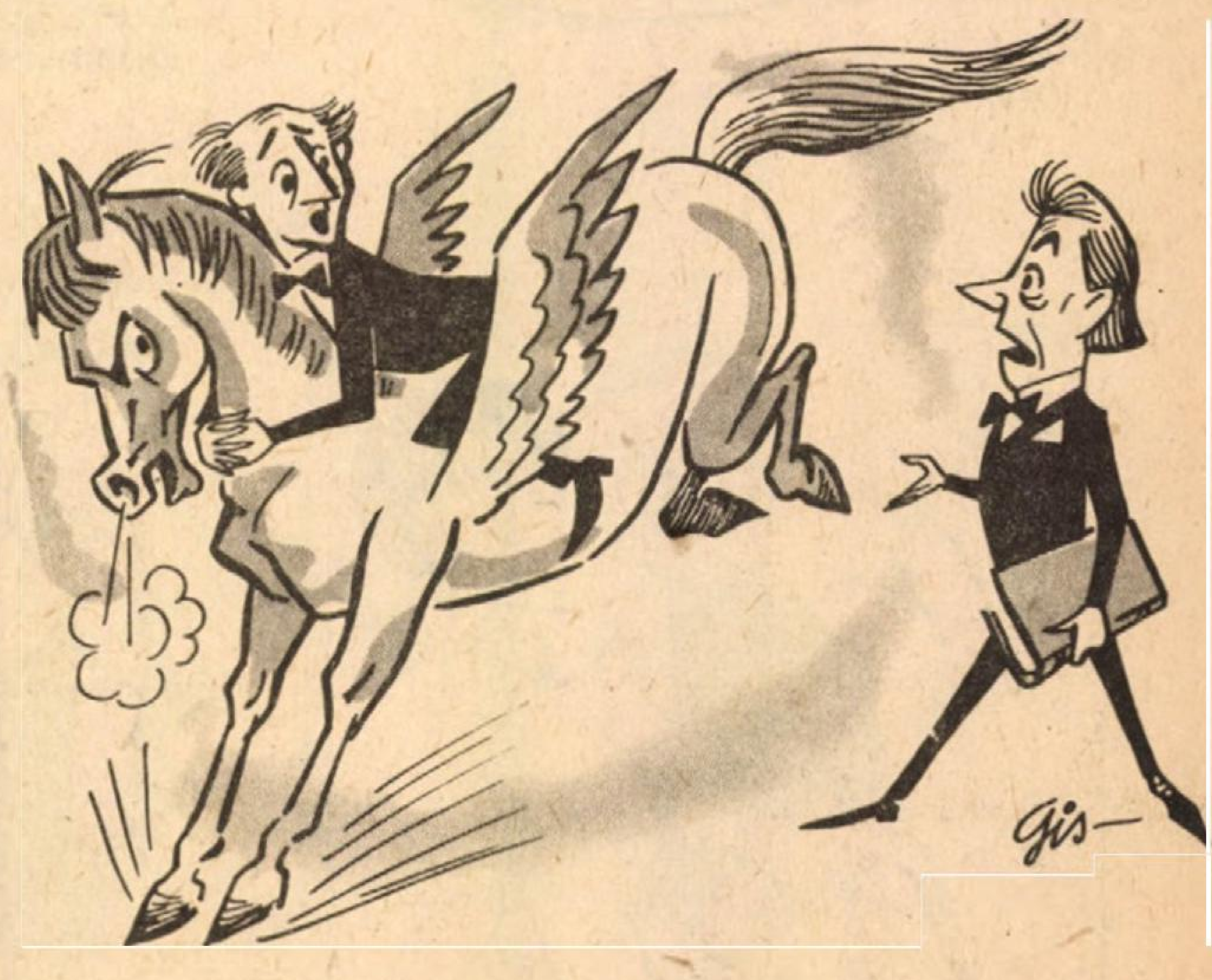
Toncz Tibor rajza

– A házkezelőségtől jöttem! Igaz, hogy lyukas a háztető?...

A Pegazuson

Szegő Gizi rajza

– Miért akar ledobni téged ez a ló?
– Mert vígjátékot írtam...

Női dolgok

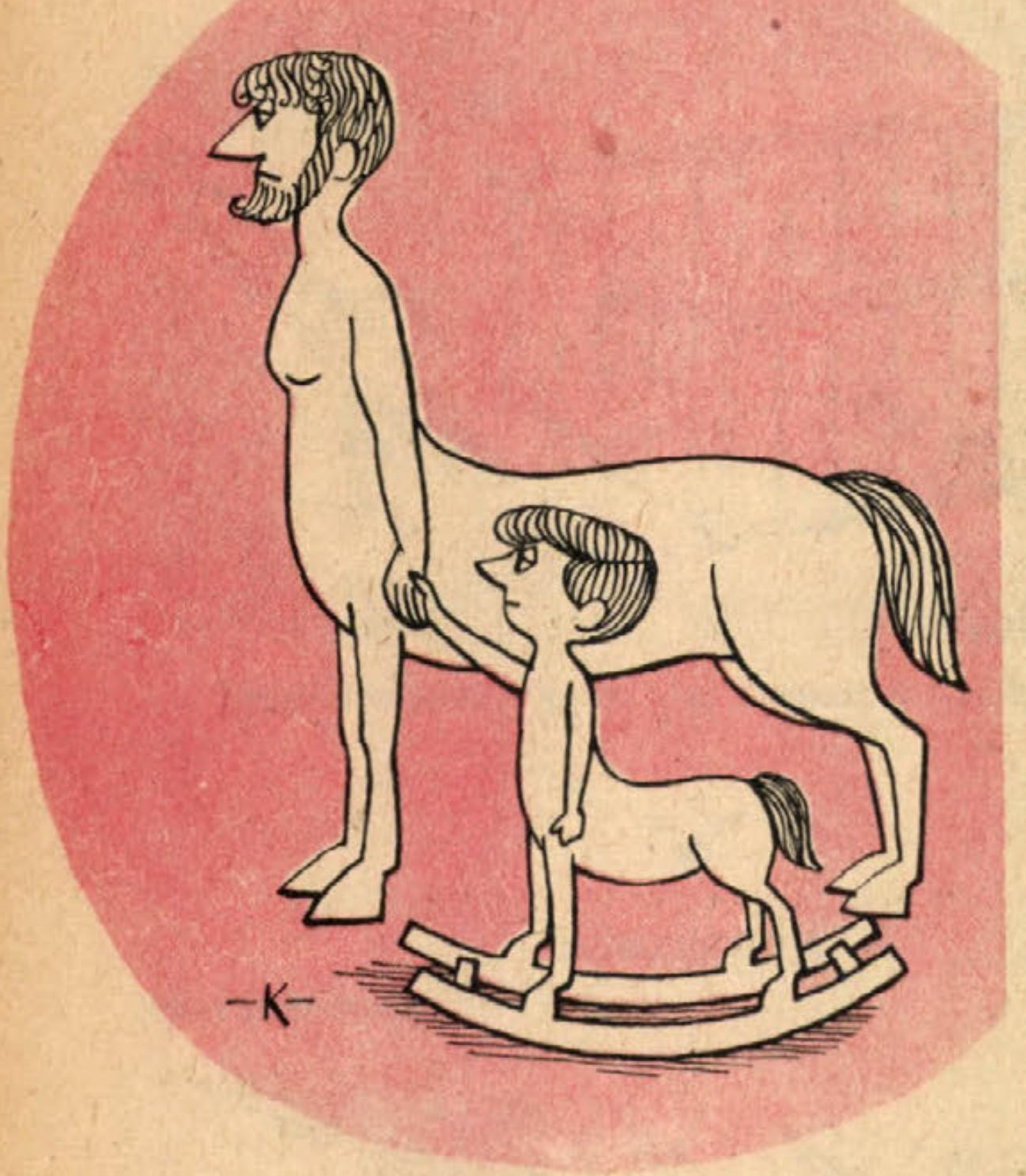
Vasvári Anna rajza

– Neked ez a ruha egyszerűen csak csodás?

Apa és fia

Kaján Tibor rajza

LEVÉL egy maradi mamáról

Asszonyom!

Kár lenne neheztelnie a kedves mamára, amiért egy családi vita alkalmával örök elégedetlenkedőnek és mohónak nevezte önt, sőt hálátlannak is, aki jó dolgában már azt sem tudja, hogy mit csináljon. Sajnos, az idősebb generáció olykor elmarad mai életünk lüktető ritmusától és fejlődésétől. A kedves mama is elmaradt, és nem érti meg az ön igényét az élettel szemben; sokallja, túlzottnak véli az ön kívánságait.

Szegény mama, még mindig abban a tudatban él, hogy egy új háztartás berendezéséhez, a bútor megszerzéséhez, a rendes ruházkodáshoz most is tizenöt-húsz esztendő szorgalmas munkájára és kitartó takarékosságra van szükség, mint régen, az ő fiatal korában volt. Ezért mondta a mama önnek, legyen elégedett; négy év alatt, mióta férjnél van, szépen berendezkedtek: egyikük jövedelme elég volt kettejük megélhetéséhez, a másikuk jövedelmét elkölthették bútorra, ruhára, utazásra, szórakozásra. És azt is mondta a mama, hogy ha nem utaztak volna a múlt télen Zakopánéba, akkor megvehették volt a frizsidert is meg a porszívót is, aminek hiánya az ön sopánkodását elindította. „Mindent nem lehet egyszerre" — érvelt a mama —, holott ön szerint igenis lehet mindent minél rövidebb idő alatt és egyszerre is, csak a mama ezt nem érti.

A kedves mama, szegényke, mindig a saját nehéz életére, keserves múltjára gondol, nem veszi figyelembe, hogy megváltozott a világ, és ma már más a helyzet, mint régen volt; ezért takarékoskodik most is a kelleténél jobban, éppen úgy, mint valamikor régen. S azért tesz félre a mama a havi 1450 forintos fizetéséből havonta két-háromszáz forintot, hogy amikor majd néhány év múlva nyugdíjba megy, legyen egy kis megtakarított pénze a takarékban. Már azt is kiszámította, hogy kamattal együtt 15 000 forintos betétkönyve lesz addig, hiszen már évek óta spórol. Az a terve, hogy majd akkor is kisegíti önöket néhány ezer forintos kölcsönnel éppen úgy, mint eddig is tette, ha önök tovább nyújtózkodnak, mint ameddig a takarójuk ér.

Hiába: a kedves mama izgalmas évszázadunk viszonylag nyugalmas első évtizedének vége felé született, maradi nézeteket vall, nem értheti meg teljesen a kort, amelyben most él, és nem értheti

meg önt sem, a kor gyermekét. Ezen ne is csodálkozzék, kedves Asszonyom, mert ön sem érti meg a mamát, pedig ön egészen fiatal, még csak huszonöt éves, tehát fele annyi idős sincs, mint a mama.

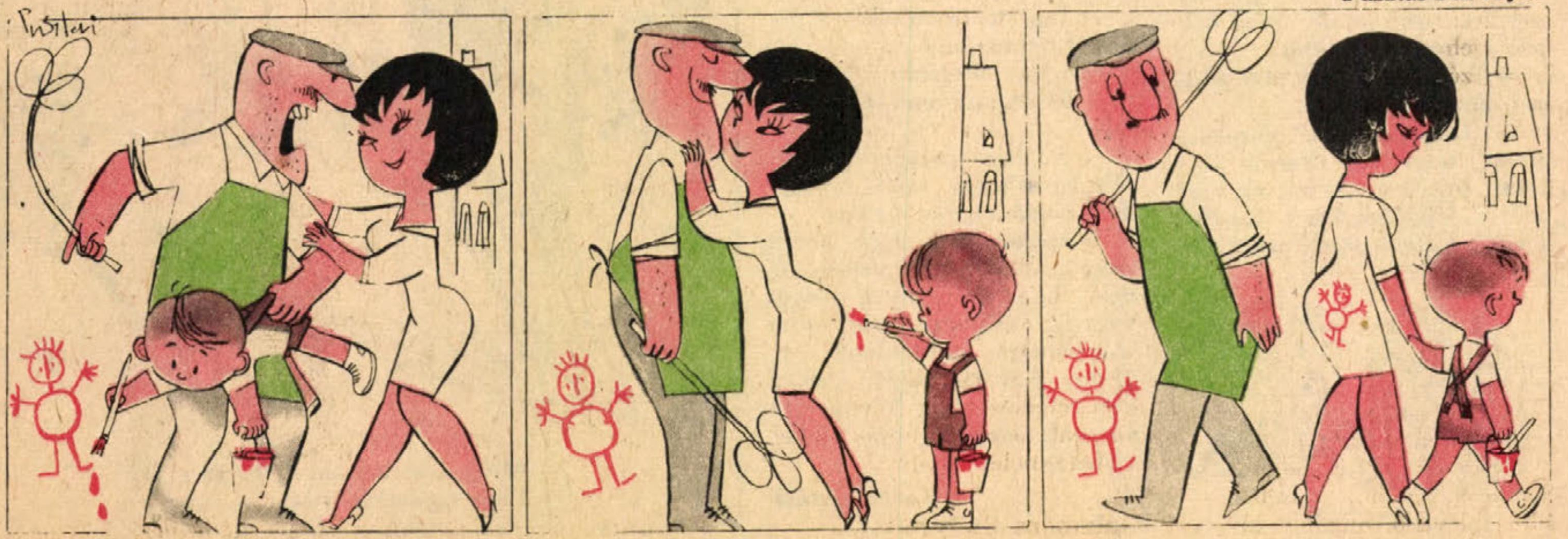
Minthogy pedig a dolgok így állnak, ne haragudjék a kedves mamára, ha ő a nehéz múltat emlegeti, és ne is mutassa, hogy mennyire bosszantja és untatja önt a múlt nehézségeinek örökös felhánytorgatása. Ez is csak olyan öreges, maradi dolog, amiről úgy látszik az idősebb generáció nem tud leszokni. Ne törődjék, kedves Asszonyom, a múlttal, hivatkozzon továbbra is arra, hogy ma már a szocializmust építjük, és mutasson előre — a kommunizmus felé...

Csak a mamát ne bántsa, szegényt! Nem tehet róla, hogy ilyen maradi...

Földes György

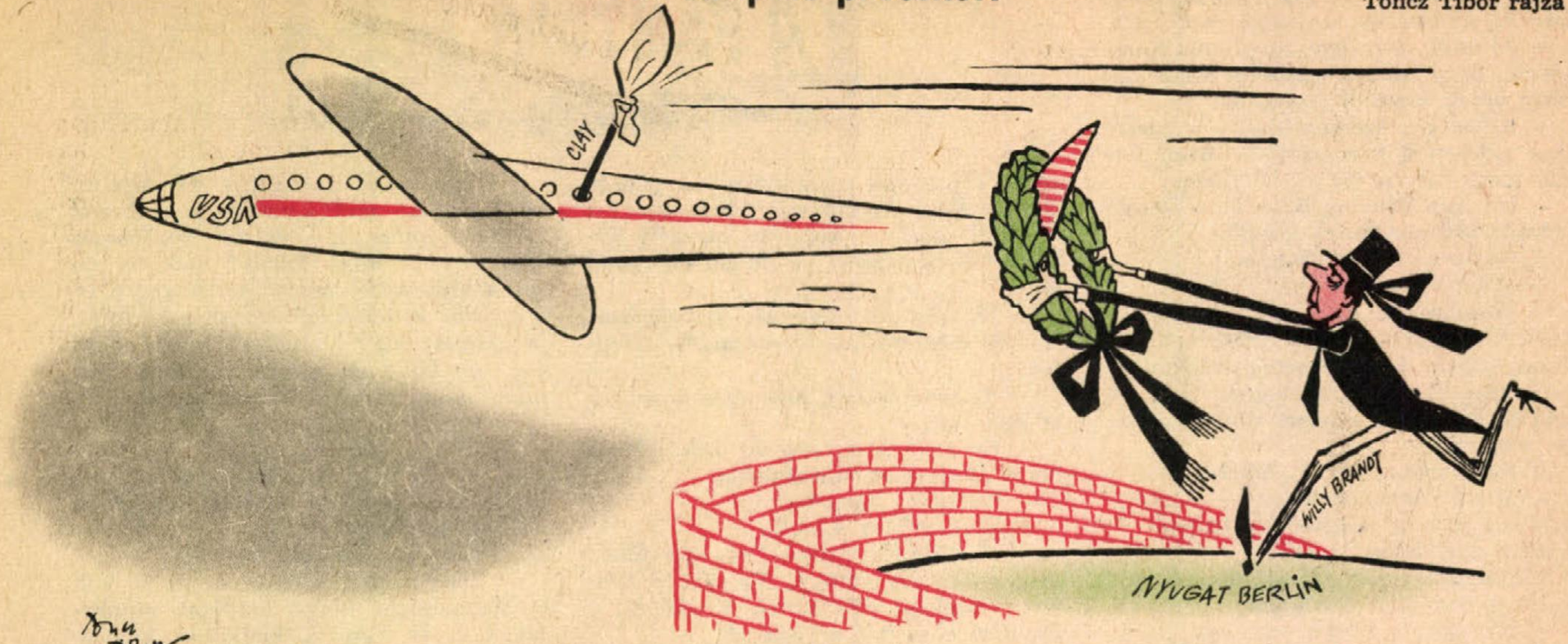
Jucika mint védőangyal

Pusztai Pál rajza

Az elrepült protektor

Toncz Tibor rajza

Morzsák

Mondanivaló

Az író és szerelme, Ágnes, ültek a ligeti padon. A férfi hosszan és sokatmondóan hallgatott. A lány törte meg a kínos csendet:

— Hát nem mond semmit?

— Mit is mondhatnék!

— Szóval csak hallgat!

— Mit csináljak? Nincs semmi mondanivalóm — szólt, és írt egy új magyar regényt.

A modell

A szobrász műtermében elfogódottan állt a modelljelölt nő.

— Aktot vállal? — kérdezte a művész.

— Egészen le kell vetkőznöm?

— Természetesen.

— Bocsánat — szólt a nő, és elindult az ajtó felé.

— Nem vállalja?

— Dehogynem. Csak a levetkőzés előtt felvenném az új püspöklila komplémat.

Hajsza

Az egyik népszerű színészünk panaszkodik:

— Rémes ez a hajsza! Szinkron, rádió, színház, film, televízió, mindent nekem kell csinálnom. Nincs egy nyugodt félórám!

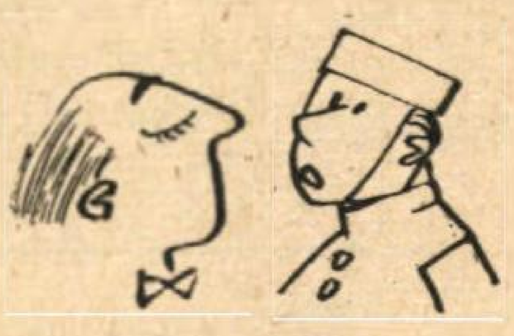
Ekkor egy küldönc érkezik asztalunkhoz. Átnyújt egy diszpozíciót, mely szerint másnap reggel hét órakor jelenjék meg a szinkron-műteremben.

A színész fáradtan legyint:

— Látod, és ez így megy állandóan!

— Éppen itt van Pesten az a tehetséges vidéki színész. Nem adnád át neki ezt a munkát? — kérdezem.

— Azt már nem. Reggel hatkor kint vagyok a műteremben — szól a küldöncnek a színész, és tovább panaszkodik nekem erről a rettenetes hajszáról.

Tanulmány

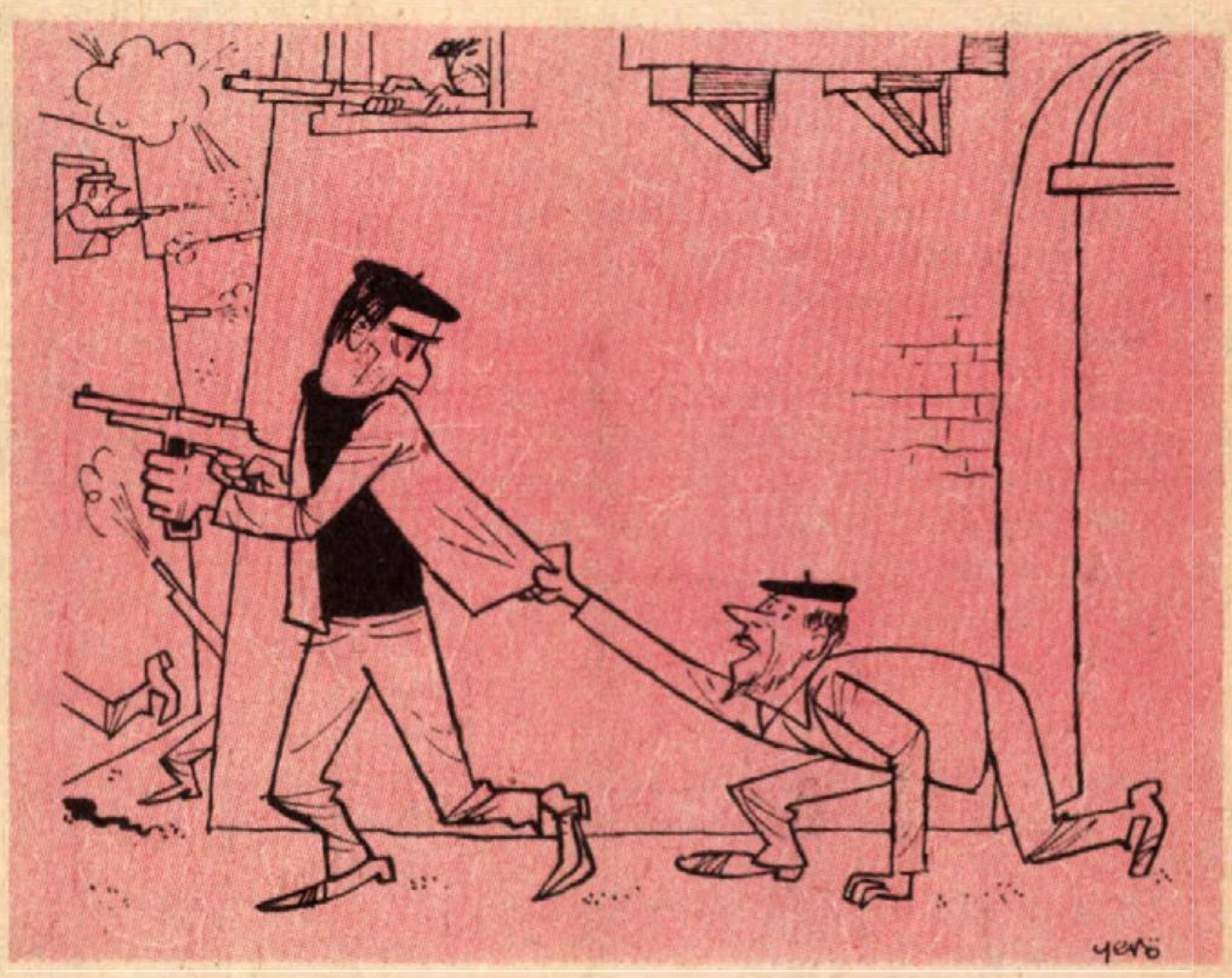
Fiatal festőművészünk hosszabb időt töltött egy nagy nehézipari üzemünkben, hogy tanulmányozza a gyár, a munkások életét, s az élményanyagot művészi munkájában felhasználhassa. Ott élt a munkások között, számtalan vázlatot, ceruzarajzot készített a nagykohóról, a gépekről és a gépeket megszelídítő emberről.

Gyári tanulmánya befejeztével ihletre gyúlt, és Csendélet címmel megfestette új alkotását. A kép három szál tearózsát ábrázol biedermeier bútorok között.

Galambos Szilveszter

Balkonokról, háztetőkről lövöldöz az OAS

Gerő Sándor rajza

– Volna egy szép kiadó szobám balkonnal! . . .

Húsvéti ünnepek után

Erdei Sándor rajza

– Te, a gyerek locsolni volt, talán tőle kérhetnénk kölcsön . . .

A FANTOM

Az ajtóban egy ismeretlen fiatalember állt, és szerény mosollyal meghajolt:

— Jó estét. Remélem, nem veszi rossznéven, hogy meglátogattam? Csak néhány napig fogok itt maradni...

— Kihez van szerencsém? — kérdezte kissé ridegen a házigazda. — Attól tartok, rossz helyen jár... Kit keres?

— Ön nem Bársony Kálmán, a Darabárugyár bérosztályának vezetője?

— De igen. És ön kicsoda?

— Wunderlicht...

— Wunderlicht?

— Wunderlicht András, csőszerelő, a Darabárugyár hantospusztai telepéről...

Bársony lábai megremegtek, arca elzöldült, és a nyelve szinte zörgött, amint ezt motyogta:

— De hiszen... ez... lehetetlen!

— Miért volna lehetetlen? — mosolygott nyájasan a látogató, és beljebb lépett az előszobába.

A házigazda lerogyott az esernyőtartóra, és a homlokát simogatta:

— Hiszen... hiszen ez egy fiktív név!... Én találtam ki ma délelőtt!... Wunderlicht András csőszerelő nem létezik, én találtam ki, hogy izé...

— Hogy hamis munkalapokat állíthasson ki erre a névre, és hogy közel kétezer forint munkabért vehessen föl rá! — vágott szavába szelíden a fiatalember. — Tudom, kérem, hogy önnek köszönhetem a létezésemet...

— Mi... mit óhajt? — kérdezte reszkető szájjal Bársony, miközben úgy érezte, hogy vérkeringése megáll, majd fordított irányban indul meg. — Mit óhajt tőlem?

— Kérem, nekem se lakásom, se rokonságom... Meg tetszik érteni, ugye?... Még karakterem sincs... Hát néhány napig itt maradok önnél, aztán majd csak kialakul minden...

— Fá... fáradjon beljebb...

*

Bársony Kálmán bocsánatot kért vendégétől, átment a másik szobába, a telefonhoz:

— Halló... Te vagy az, Seregély kartárs? — hörögte.

Álmos hang felelt:

— Én. Ki beszél?

— Bársony... Főkönyvelő kartárs, kérlek, baj van.

A másik szobában a vendég dudorászott. Vajon mik a szándékai? A pénzét akarja? Vagy őket akarja lebuktatni?

— Mi van? — kérdezte Seregély főkönyvelő harsányan. — Miért hallgattál el?

— Wunderlicht van itt. Wunderlicht András csőszerelő, a hantospusztai telepről...

— Ne marháskodj, hisz ezt a nevet mi találtuk ki...

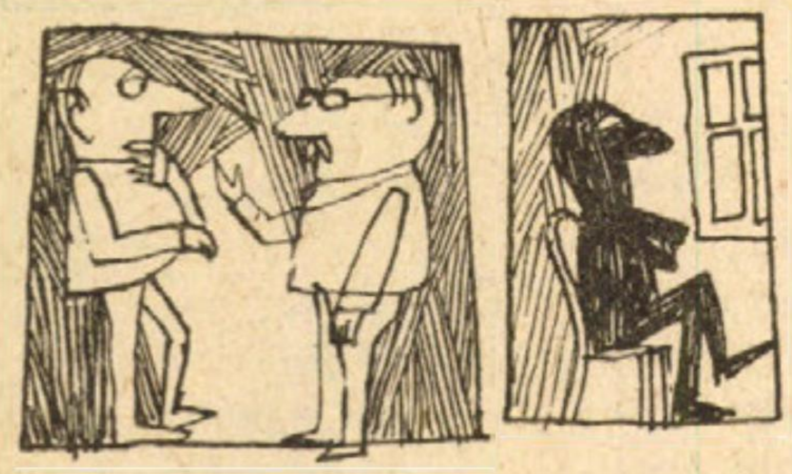
— Ezt mondtam én is neki. Most mégis itt lesz nálam napokig.

— Kicsoda? Kicsoda?!

— Wunderlicht András.

— Megőrültél? Hiszen ez egy fiktív név, amire ma vettünk föl először fizetést, fejenként 876 forint 33 fillért... Biztosan álmodtad az egészet!

— Álmodtam? Hahaha! Most is a szomszéd szobában dudorászik!

— Úgy látszik, lebuktunk — mondta egy perc tűnődés után a főkönyvelő. — Biztosan egy népi ellenőr, aki ráadásul még gúnyt is űz belőlünk...

— Nem lehet az — tiltakozott Bársony —, ne tarts agyalágyult vénasszonynak, aki ok nélkül rémképet lát. Ha bármely más, régebbi fiktív néven mutatkozik be, akkor én is arra gondolnék. De jusson eszedbe, hogy ezt a nevet csak néhány órával ezelőtt agyaltuk ki, erről nem tudhat rajtunk kívül földi halandó!

— Fantasztikus!... — borzongott meg most már Seregély főkönyvelő is, de hamar összeszedte magát. — Akkor hát... akkor hát nincs más hátra, el kell tennünk láb alól!

— Irtózom a vértől... — fehéredett el Bársony.

— Nem késsel gondoltam. Azt hiszem, az ilyenféle nem közönséges emberrel szemben nincs is szükség közönséges fegyverre... Most fektesd csak le, ha ezt akarja, aztán reggel korán gyere be a gyárba, és hozd fel hozzám a bérlistát. Meglátjuk, hogy fantom-e. Ha az, akkor épp oly könnyen megszabadulunk tőle, mint ahogy életre keltettük...

*

— Itt vannak az összes rávonatkozó iratok? — kérdezte másnap hajnalban irodájában Seregély.

Bársony papírcsomót tett eléje:

— Tessék. Itt a bérlista, és itt vannak a Wunderlicht névre kiállított munkalapok... — Véreres, kialvatlan szemeivel eszelősen nézett a főkönyvelőre. — Amikor eljöttem hazulról, benéztem hozzá. Már ébren volt, ült az ágyán a félhomályban, és cigarettázott. Rázártam az ajtót.

— Mindjárt eldől, hogy miféle szerzet. Ha fantom, mi hívtuk életre az által, hogy bevezettük a bérlistánkra, és munkalapokat állítottunk ki a nevére. — Seregély egyetlen határozott mozdulattal kihúzta a Wunderlicht nevet a bérlistáról, a munkalapokat pedig apró fecnikre tépte. — Most pedig, Bársony kartárs, hivatalos ügyben azonnal hazasiet és megnézi, mi az eredmény.

*

— Minden rendben van! — jelentette fél órával később Bársony a főkönyvelőnek. — A vendég nyomtalanul eltűnt.

— Na látod! Úgy látszik, nincsenek rendben az idegeid.

— Semmi, már elmúlt... Bocsáss meg, de éjszaka, otthon, egyedül... Olyan furcsán éreztem magam... Most nappal persze már röhögök az egészen...

— Na. Hát akkor a jövő hónapra is kiállítod a fiktív munkalapokat, ugye?

— Persze. — Majd kis tűnődés után hozzátette. — De mindenesetre valami más névre...

Dunai Ferenc

Lidércnyomás

Szegő Gizi rajza

Így látja a kapus

Így látja a csatár

Hétfőn a borbélynál

Hegedűs István rajza

TAPINTATOSSÁG

Tapintatos ember hírében állok, és ez nem véletlen. Sajnos, ezt az erényt nem mindenki méltányolja, s néha már-már arra a következtetésre jutok, hogy talán jobb lenne gorombán, gátlástalanul, más emberek érzékenységére való tekintet nélkül őszintének lenni. Szemébe mondani őnagyságának, hogy csúnya, közölni a kollégámmal, hogy tehetségtelen és ehhez hasonlók.

Én azonban ilyesmit sohasem tudnék csinálni. Pedig a megnemértés néha nagyon el tudja keseríteni az embert. A napokban például csúnya rágalmat hallottam Sanyi barátomról. Véletlenül még aznap találkoztam magával Sanyival. Leverten üdvözöltem, fel is tűnt neki. Megkérdezte, hogy mi bajom van. Legyintettem.

— Hagyd, rémesek az emberek. Miket mondtak ma is rólad!

— Miket?

— Csak nem képzeled, hogy elmondom neked? Most izgassalak fel? Nem elég, hogy nekem elrontották az egész napomat?

— Na de szeretném tudni.

— Ne haragudj, de ahhoz más embernek kellene lennem. Én nem az az ember vagyok, aki fontoskodva, mások érzékenységével mitsem törődve visszamondja a rágalmakat annak, akire szórták. Én megvetem az ilyen embereket. Játsszák a jó fiút, a részvevőt, s közben felborítják a lelki nyugalmát annak, akit inkább meg kellene nyugtatniok...

Sanyi oktalan ingerültséggel vágott közbe:

— Most már azért szeretném tudni, hogy mit mondtak rólam!

— Hát ezt tőlem nem tudod meg! Nekem drágább a te nyugalmad, mintsem hogy felelőtlen locsogással rontsam a levegőt.

— Ide hallgass! Most már jobb, ha megmondod!

Felkacagtam.

— Jobb? Szerencsétlen! Ha tudnád, miket mondtak! Neked könnyű, nem te hallottad! Én hallottam! Nem kívánom még az ellenségemnek sem! Sose hittem volna, hogy ilyet fogok hallani egy kedves barátomról. De még szerencse a szerencsétlenségben, hogy én hallottam. Más talán nem tudna titkot tartani, hanem rohanna hozzád, és leöntene ezzel a borzalommal.

Sanyi már kiabált:

— Mondd már el, mert ha nem mondod el, szörnyűségeket fogok elképzelni!

Legyintettem.

— Ilyen szörnyűséget nem tudsz elképzelni, nincs neked ahhoz elég erős fantáziád. Nem is tudod, milyen szerencséd van, hogy nem mondom el! Amiről az ember nem tud, az nem is fáj.

Hörgött:

— Tudni akarom!

Ráztam a fejemet.

— Jobb, ha nem tudod meg. Ismerlek, amilyen érzékeny vagy, még felkötnéd magadat, ha megtudnád.

Ekkor már üvöltött:

— Azonnal mondd meg!

Én is felvittem a hangomat:

— Soha! Tapintatosságomért gorombasággal fizetsz? Én itt uralkodom magamon, és ez a hála? Meg akarod terhelni a lelkiismeretemet? Én legyek az oka a halálodnak? Nem!

Sannyi ekkor fojtogatni kezdett, de én akkor sem mondtam neki semmit, nehogy felizgassam.

Feleki László

Csutakolás

Balázs-Piri Balázs rajza

Egy divathölgy

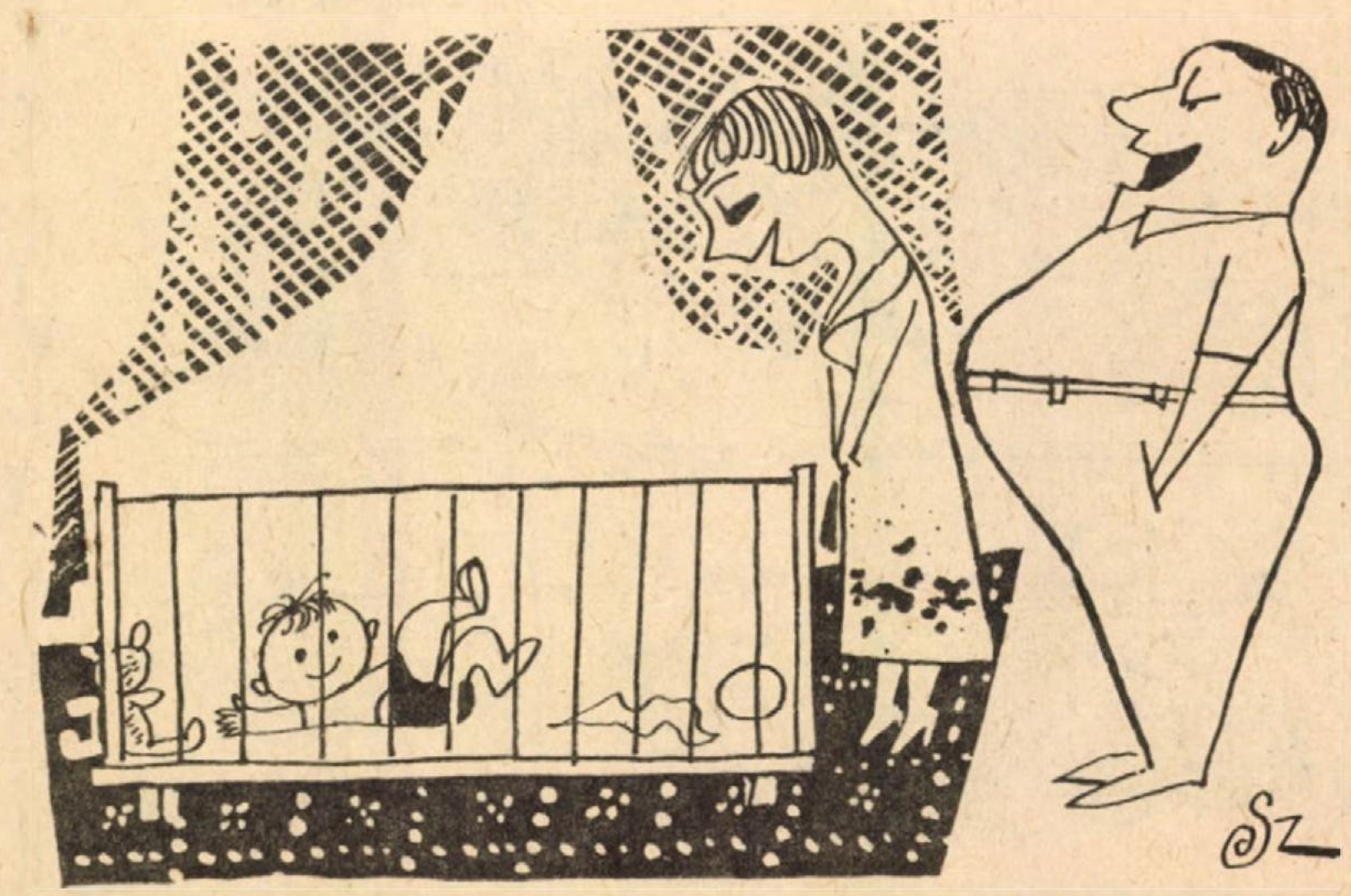
Vasvári Anna rajza

Álarcosbálban . . . Eszpresszóban . . .

Gondos apa

Szűr-Szabó József rajza

– Ha akkor még igazgató leszek, ez a gyerek osztályvezető lesz nálunk!

Turista a Pentagonból

Hegedűs István rajza

A Karácsony-szigeti portyán

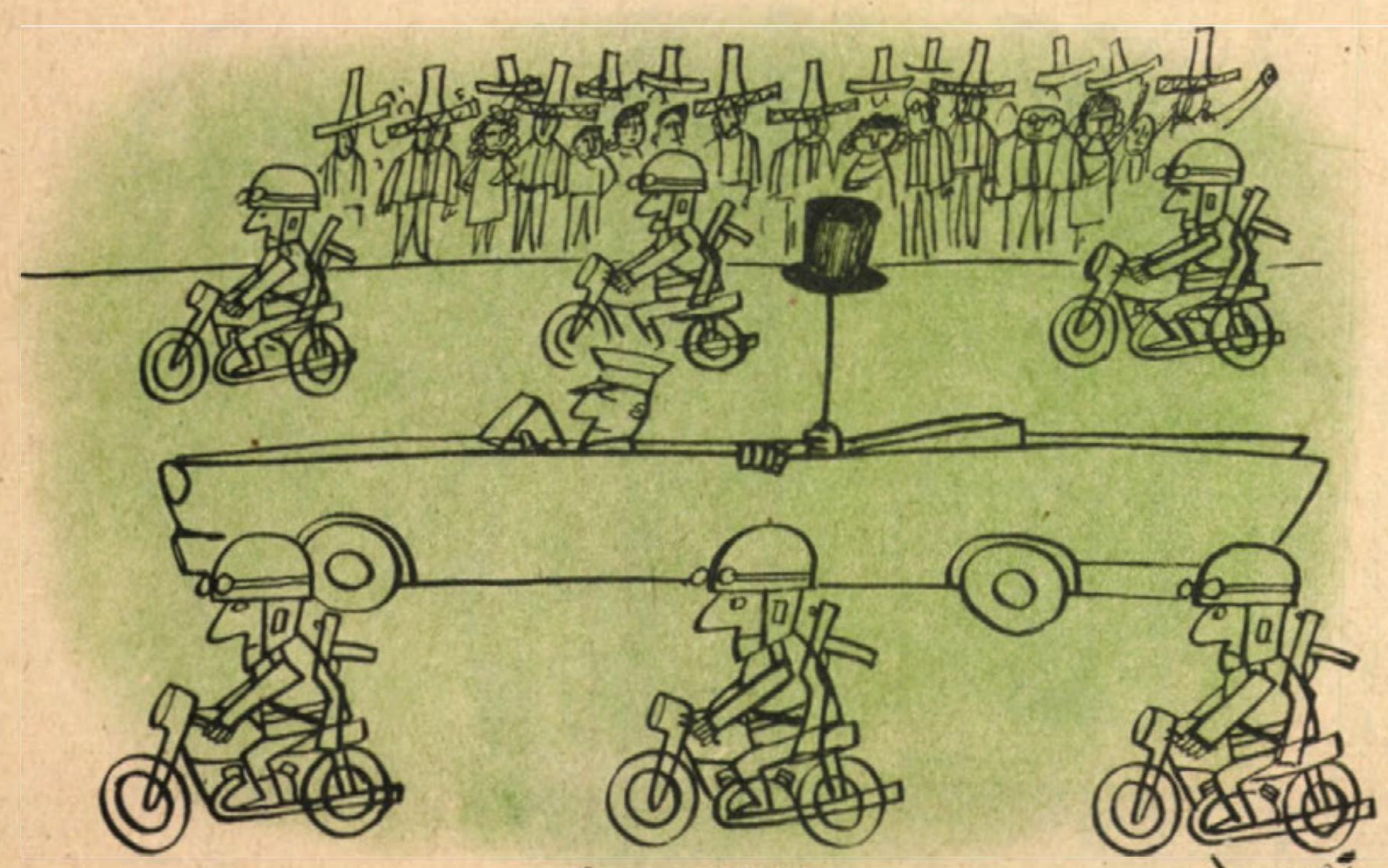
Szegő Gizi rajza

A Pentagon válogatott csapata.

Dél-Amerikában

Várnai György rajza

Óvatos diktátor.

Ének a természetjárástól

Szombaton munkád, ha bevégezed,
Hazamégy pihenni vágyva.
Ám a négy gyerek és jó hitvesed
Egyre a füledet rágja:
— Vasárnap pompás a szabadba' kint,
Hát kora hajnalba induljunk mind!
Anyósod noszogat: — Lusta ne légy!
Így aztán vasárnap túrára mégy.

Fél ötkor vekkered csörögni kezd,
Persze hogy a falhoz vágod!
Hitvesed korhol, hogy mért teszed ezt,
S rádakaszt ötféle zsákot.
Hátizsák, kenyérzsák, kulacsok és
Roller meg röplabda fölszerelés,
Laticel, hőpalack, féltucat pléd
És a mamának egy tábori szék.

Beszállás! Mindenki taszít és lök,
Cammogtok a zsúfolt HÉVvel.
És mire lomhán a célba döcög,
Öregebb lettél pár évvel.
Kiszállás! Közelharc, tolongás, jaj,
Zekédre csurgott az olvadó vaj!
Párodból zokog a panaszos szó:
Útközben elveszett két takaró.

S mert nem jól bírja a turisztikát,
Hát belékarolsz a nődbe.
Nyakadba veszed a kis Gusztikát,
Húsz kavics megy a cipődbe.
Zihálsz már, pedig csak félóra telt,
Pannika bőg, mert egy bogarat nyelt.
Pistike nyöszörög, éhes a srác,
Vonszolod magad, már se hallsz, se látsz.

Majd fűre telepszik le a család,
Szundizni jó a szabadba'.
Tízezer vad szúnyog röpül most rád,
Hernyó-raj mászik nyakadba.
Anyósod visítva föl-alá fut:
Lódarázs csípte — most ülni se tud . . .
Ági bőg, ki látott már ily bohót?
Málnának nézte a kecske-bogyót . . .

Ezt is mind túléli a kis család,
Most újabb örömök jönnek.
Vendéglő! Ott esztek jó uzsonnát,
Ám vissza nem is köszönnek.
A pincér rád morog: — Tüstént hozok!
És azzal másfele siet, robog.
És mire rajtatok végre a sor:
Elfogy a pörkölt, a sör meg a bor.

És midőn csöndesen leszállt az est,
Készültök, hogy hazatértek.
Persze az eső most zuhogni kezd,
Viszont a HÉVre nem fértek.
Mit lehet tenni? Hát gyerünk gyalog,
Ágika sír, a kis Panni nyafog,
Majd kedves nőd sikít egy vészeset:
Pisti egy tócsában hasra esett.

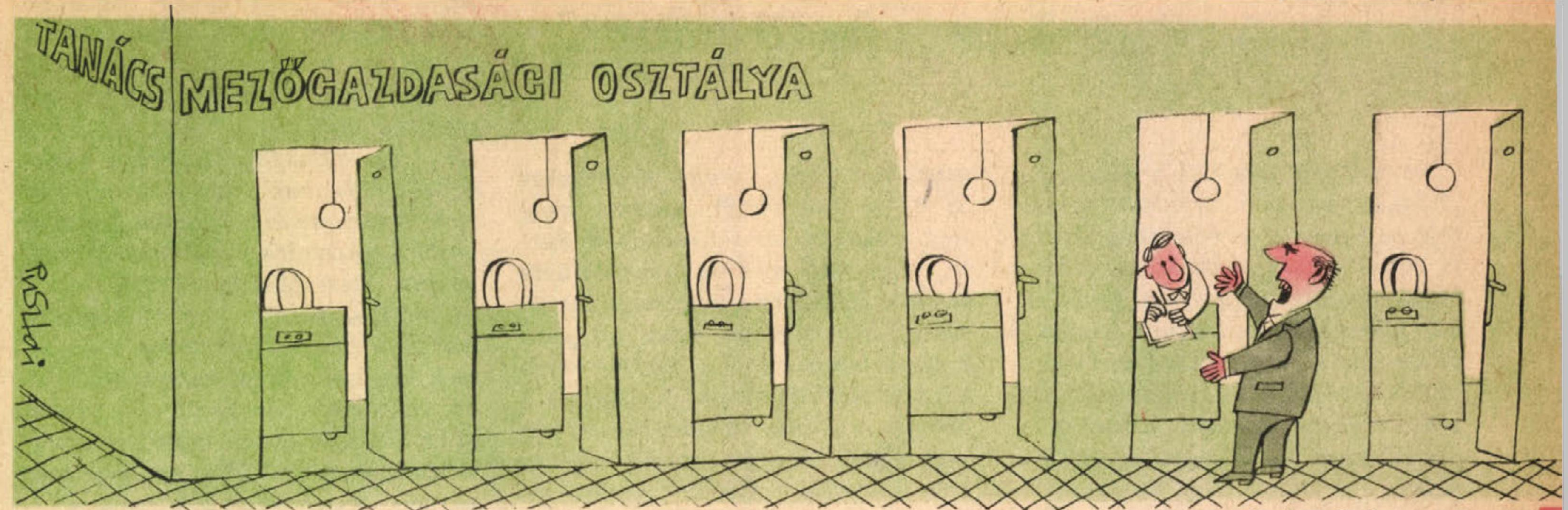
Éjfélre hazaér a kis csapat,
Nőd zokog priznicet kérve.
Gusztika bokája „így" megdagadt,
Pistinek véres a térde.
Esküszöl, hogy inkább kárhozott légy,
Túrára, hogyha még valaha mégy!
Ám jövő vasárnap, biztos lehetsz:
Elölről kezdődik az egész hecc!

Király Dezső

Ki a földekre!

Pusztai Pál rajza

– Mi az, Kovács elvtárs, maga nem dolgozik?

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács IBUSZ-utazáson vesz részt. A tengerparton meglátja, amint útitársa, Balogh, egy üvegbe tengervizet mer.

— Mit csinál? — kérdezi tőle.

— Látja. Tengervizet viszek haza emlékül.

— Akkor figyelmeztetem, hogy ne merítse tele az üveget!

— Miért ne?

— Mert jön a dagály, és kinyomja a dugót.

Zoltai másodszor nősül. Esküvő után így szól ifjú nejéhez:

— Annuskám, én egy nagy hibámat elfelejtettem megmondani neked.

— Mi az a nagy hiba?

— Sokszor rámjön, és minden ok nélkül féltékenykedem.

A bájos asszonyka megnyugtatja:

— Nálam nem fogsz minden ok nélkül féltékenykedni.

Petike mindennap hazahoz az iskolából valami illetlen szót. Az édesanyja kétségbeesik emiatt, és egy alkalommal, mikor Petike megint csúnya szót használ, azt mondja neki:

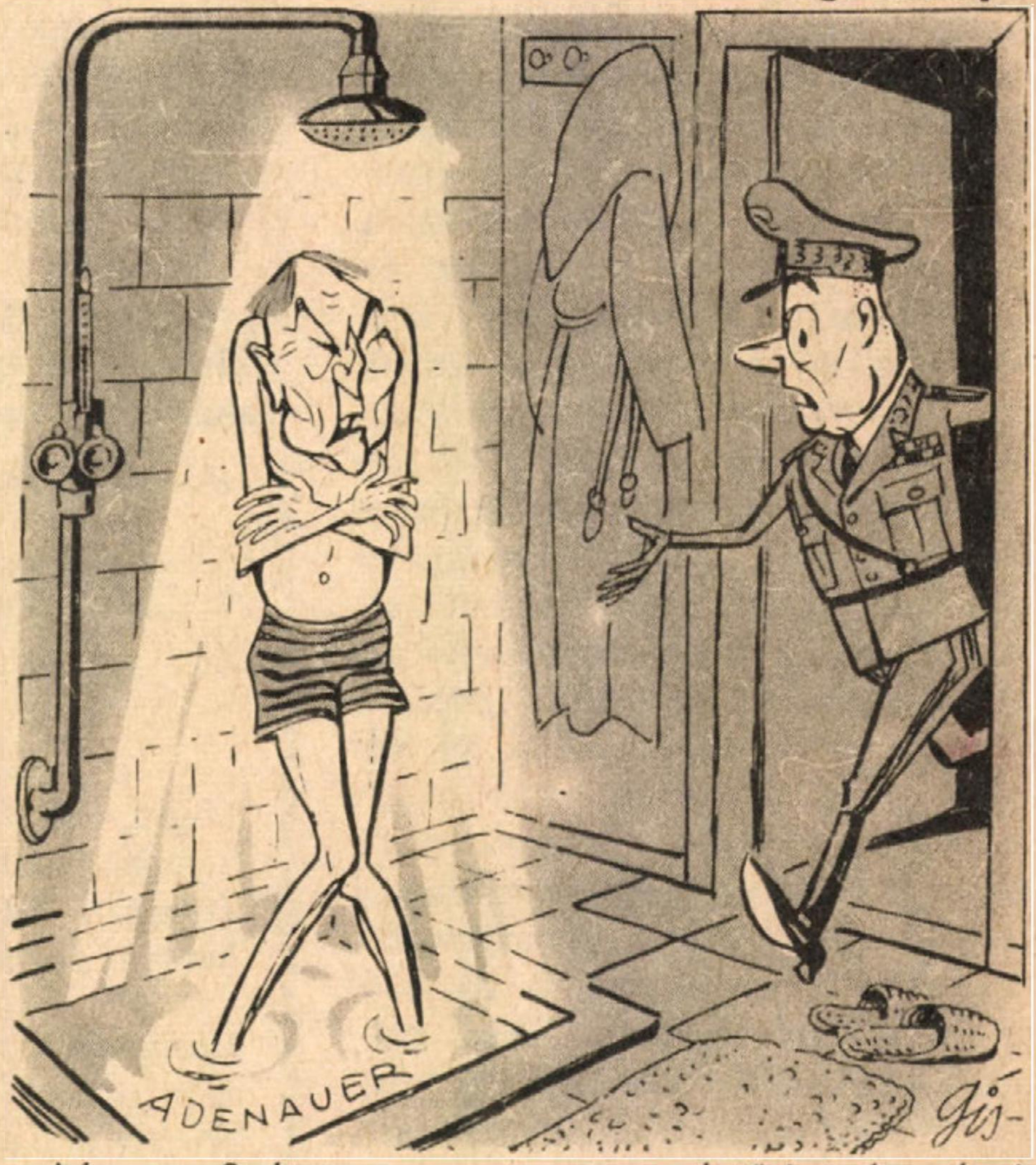
— Petike, ha ezt a szót többé nem használod, kapsz egy forintot.

Petike megígéri, és meg is kapja a pénzt. Másnap hazajön az iskolából, és ragyogó képpel jelenti:

— Anyuka, tudok egy új szót, amiért legkevesebb két forintot kapok tőled.

Hideg zuhany alatt

Szegő Gizi rajza

Adenauer: Szoktatom magamat arra az eshetőségre, ha valami megegyezés jön létre a berlini kérdésben! . . .

Gyorsaság

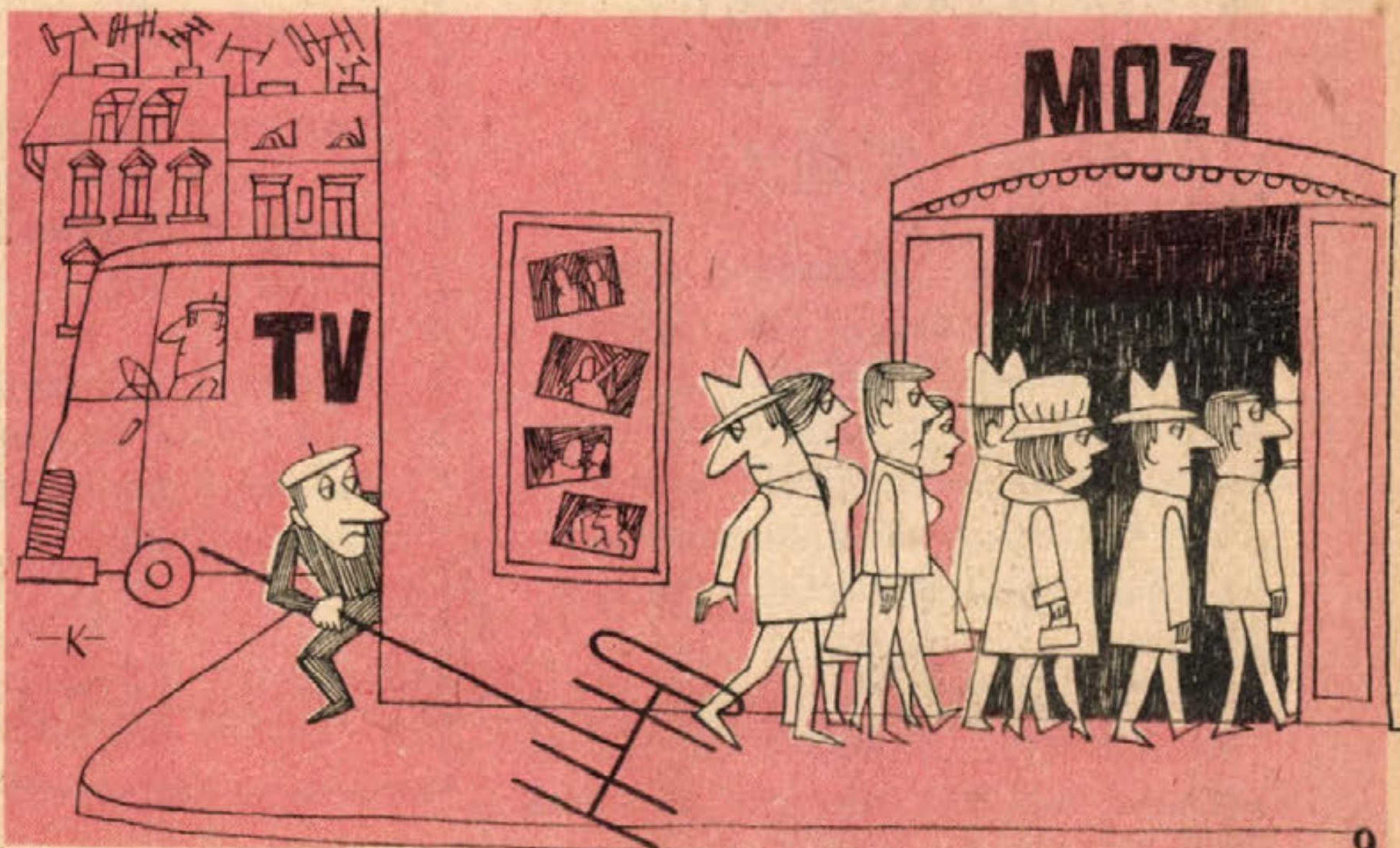
Toncz Tibor rajza

– Tudod, kérlek, az ember mégiscsak gyorsabban elintézi a dolgait, ha kocsija van . . .

Harc a nézőért

Kaján Tibor rajza

az Opera-reformátor

Az operaszínpad bűvös világa valósággal vonzza a nyugtalan képzeletű embereket, az Operaház palotája körül, az eszpresszókban számos olyan opera-rajongó issza feketéjét, aki bármely pillanatban hajlandó világrengető reformokkal segíteni a dalmű-színházon. E „műfajhoz" tartozó ismerőseim közül is kiemelkedik zaklatott lelkivilágú, idősebb barátom, aki immár négy évtizede járkél fogadatlan prókátorként a két márvány szfinksztől őrzött palota körül, és *tanácsokat ád* anélkül, hogy erre bárki kérné. Az öregnek mostanában rosszul megy a sora, áhítatos hallgatói kihaltak, nagyon árván ténfereg az Operaház körül, és vannak olyan zord esték, mikor előadás után hiába les, zsákmányt orrontó vad vércse módjára a kapuban, nem talál megfelelő áldozatra, és kénytelen komor magányban elfogyasztani a feketekávéját. Legutóbb aztán rámosolygott a szerencse, nem vettem őt észre, nem tudtam elinalni, az Operaház előtt hasaló szfinksz mögül lesett, és orvul csapott le rám, majd bevonszolt az eszpresszóba. Ott újból kifejtette elméletét és opera-boldogító reformjait ismertette. Az „Aida" például *happy enddel* végződhetnék, ha egy leány éjszaka odalopózik Iziz templomába, a tátongó üreghez, hová majd a makacs Radameszt fogják befalazni. Az üreget a legmodernebb komforttal rendezi be, és elhelyez az éhenhalásra ítélt Radamesz számára legalább fél évre elegendő hús- és kenyérkonzervet, a legjobb hír-

nevű cégektől. „Micsodát? Konzervet?" — kiáltottam fel megrökönyödve, míg a feketekávé a torkomon akadt. — „Konzervet és komfortot *háromezer évvel ezelőtt?!*" „Ugyan kérem, ne kukacoskodjunk! Az operaszínpadon minden lehetséges."

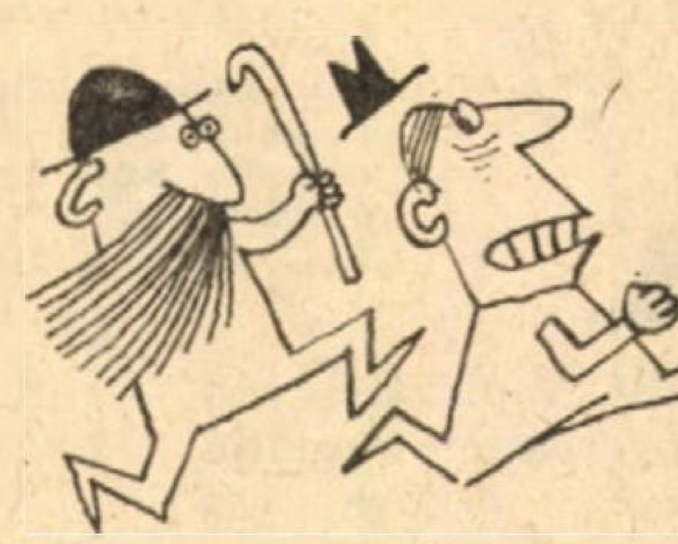
Amiben igaza is volt.

És áttért a „Traviatára". No jó, Violetta mindent megígér Germont papának, a papa homlokon csókolja, majd jő Alfredo, akivel megbeszélik az egész link stiklit. Violetta megírja a szakító levelet, ahogyan ígérte. Hogy azt mondja: *mindörökre* távozik és Alfredo felejtse el őt! De Alfredónak elárulja, hogy ezt csak a *papa miatt* csinálja. Otthon megtartják Alfredo húgának lagziját a kényes erkölcsű fiatalemberrel, aki nem veheti feleségül aráját, míg annak testvére, Alfredo „bűnös viszonyban" él, mégpedig egy — *olyan* nővel. Aztán, mikor már nem lehet változtatni a dolgon — miután Franciaországban akkoriban nem lehetett elválni! — Alfredo és Violetta ismét összehurcolkodik...

A harmadik duplánál tartottunk már, és sűrűn pislogtam a kijárat felé: hogy lehetne megszökni? De a műkedvelő dramaturg és opera-reformátor szemfüles volt: előadta az ő „Turandot" megoldását. „Mit? Hogy a derék Kalaf még feleségül is veszi ezt a vérengző bestiát, aki percekkel előbb kergette halálba a hűséges Liut? És leüttette legalább húsz dali ifjú fejét? Kalaf valóban fejtse meg a kérdéseket, a vérengző Turandotból váljék szerelmesen doromboló cica, mire Kalaf így kiált fel: „Te véreskörmű szörny! Leüttetted több mint tucatnyi királyfi-szaktársam fejét? Halálba küldted Liut? Legyőztelek, a lábam előtt fetrengsz, ezzel bosszút álltam rajtad, és most — menj"... A *helyhatározás* nem fontos, hogy *hová* menjen, csak elkergeti, majd karonfogja Liut és nyomban feleségül is veszi. „Liut? Hiszen éppen most halt meg! Mégpedig önkezétől!" „Az nem tesz semmit. A seb *nem volt halálos.*"

Ekkor felugrottam, és menekülő porhüvelyemet elnyelte egy mellékutca sötét öble.

Balassa Imre

LATIN-AMERIKAI TÖRTÉNELMI BALLADA

(Komédia dalban elbeszélve)

Lopez, jeles államelnök
a szemét behúnyta:
átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Ha a nép a diktatúrát
már nagyon megúnta:
átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Hazafias búbánatot
belefojtva rumba,
átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Nagyon gyakran megesik ez,
van úgy, hogy havonta
átveszi a hatalmat egy
katonai jonta.

Nem működik elég jól az
USA-dollár pumpa? —
Átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Mikor rossz a kávétermés,
s nincsen tapír-sunka:
átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Akármit is határozott
a del Este-Punta:
átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Mert könnyebb a lázadás, mint
bármi komoly munka:
átveszi a hatalmat egy
katonai junta.

Ajánlás:

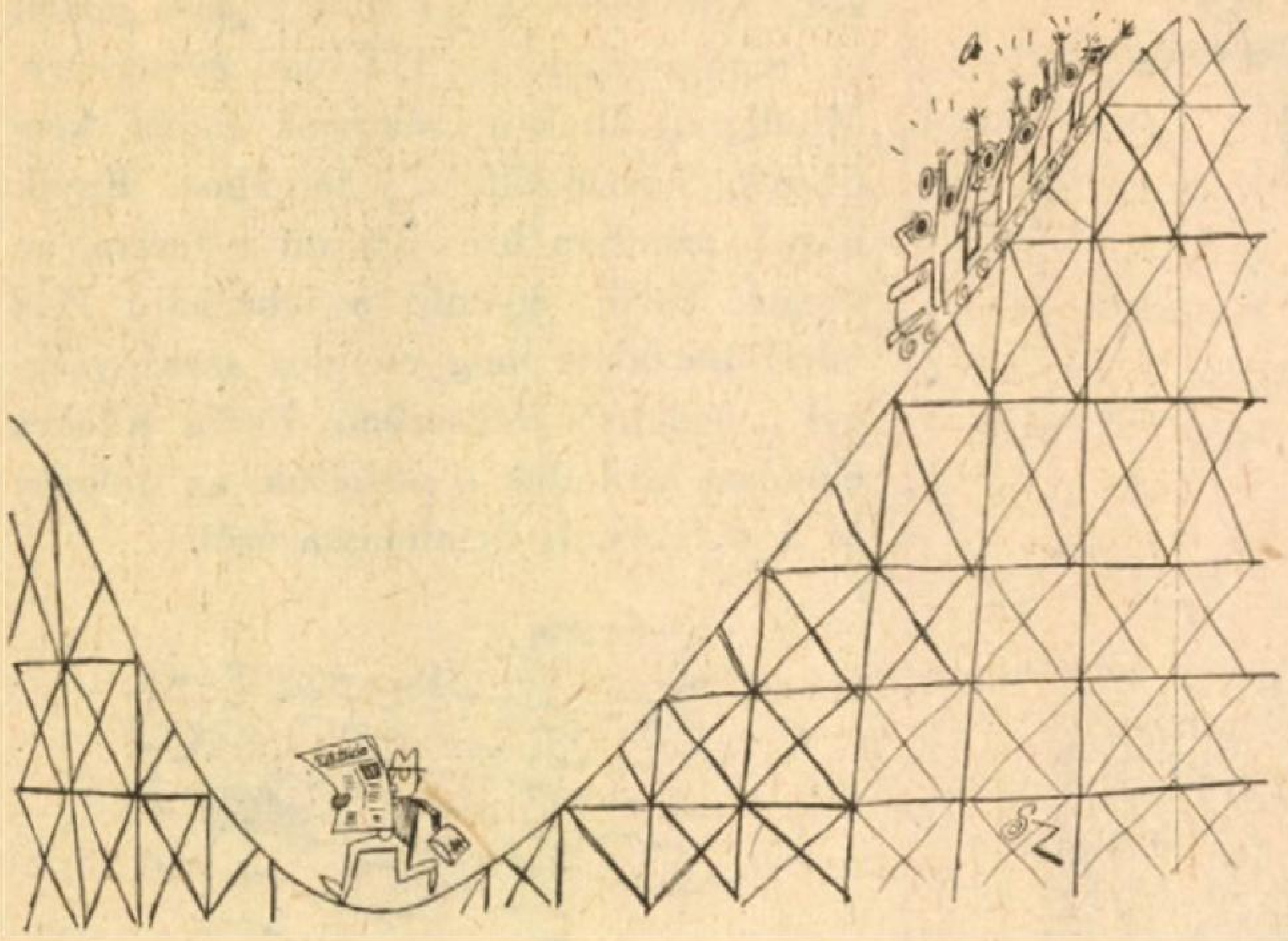
Nem törődve, hogy a világ
már rég junta-únta:
vegye át a hatalmat a
mindenkori (mindenkori?!)
katonai, katonai
junta.

Kunszery Gyula

Közlekedjünk figyelmesen!

Szűr-Szabó József rajza

Késői látogatók,

Erdei Sándor rajza

avagy:
Politikai módszerek alkalmazása a magánéletben

Szülők iskolája

A folyóiratok hasábjain, a rádió és a televízió adásai közben sűrűn találkozunk pedagógiai célzatú írásokkal, illetve műsorszámokkal. Száz okos tanácsot kapnak a szülők arra vonatkozóan, mit kell tenniök, ha gyerekük rendetlen, szórakozott, hanyag, hazudós stb. Ezek az útmutatások szükségesek és hasznosak ugyan, de egyoldalúságuk szembeszökő és érthetetlen. Még csak nem is érintik azt a problémakört, hogy a *gyermekek* hogyan foglalkozhatnak hatékonyan szüleik nevelésével.

Itt van például a tanulás. Bár még nem kötelező az általános felnőttoktatás, azért nálunk egy bizonyos koron túl mindenki jár esti iskolába, levelező egyetemre vagy szaktanfolyamra. Ez rendjén is van. Hazánkban már nem a jó pap privilégiuma, hogy holtig tanulhat. A hiba egyes felnőttek tanulmányi fegyelmében mutatkozik, s ez csak a gyermek és a tanár összehangolt nevelőmunkája, a jóirányú otthoni és iskolai jellemformálás segítségével szüntethető meg.

Közelednek az évzáró vizsgák, és célszerű, ha a kedves fiúk és lányok az eddiginél nagyobb figyelmet fordítanak szüleik magatartására és tanulmányi előmenetelére. Elsősorban a lógások ellen kell a leghatározottabban fellépniök. Talán a tavasz hozta magával, hogy mostanság némely felnőtt pajkosabb, csintalanabb, mint az év más szakában, és fokozottabban kerüli az iskolát. A gyanútlan, jóhiszemű gyermek nyugodtan ül a presszóban, kortyolja feketéjét, és

nem is sejti, hogy kedves papája időben elindul ugyan munkahelyéről, de az iskolába nem érkezik meg. Kószál a Dunaparton, kibicel a sakkozóknak a Városligetben, ultizik valamelyik kerthelyiségben, vagy suttyomban moziba csalja a mamát. Egyszóval minden ürügyet kieszel, csakhogy ne kelljen dolgozatot írnia az abszolutizmusról, vagy felelnie szilárdságtanból, vagy szerkesztenie egy csonkakúpot.

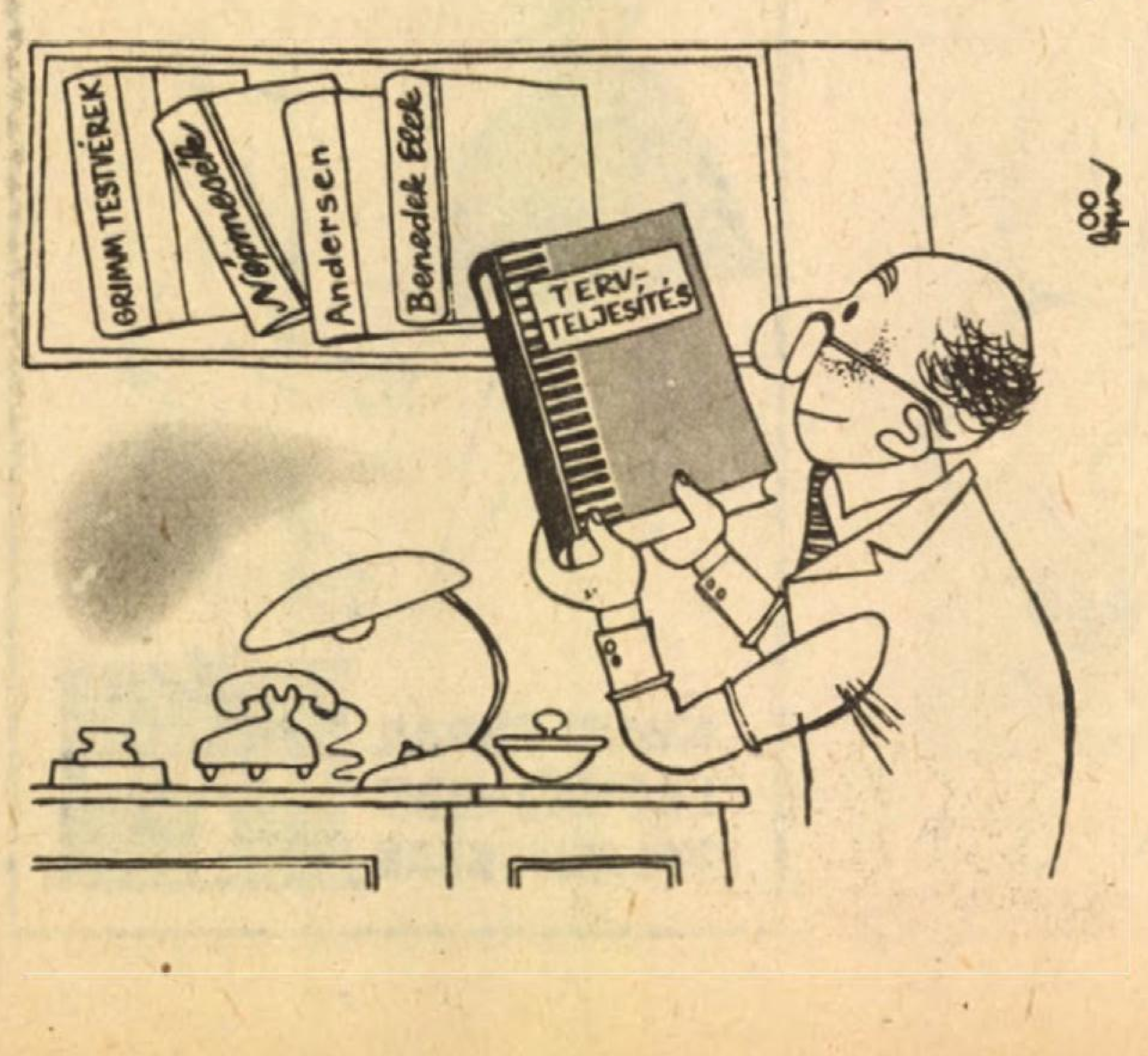
A vizsgák közeledtével elképesztő méreteket ölt a felnőttek puska-gyártása is. Némely gyerek álmában sem tételezné fel, hogy a gondjaira bízott szülő micsoda fondorlattal gyártja ezeket az illegális segédeszközöket. A miniatűrök kedvelői sok gyönyörűséget lelnének az olyan két négyzetcentiméter felületű cédulácskákban, amelyeken húsz elektrotechnikai tétel teljes levezetése szerepel. Más felnőttek inkább a leporelló-módszer felé hajlanak, ismét mások szerint a körömre vagy tenyérbe írás az egyedül üdvözítő eljárás. Ilyen esetekben a gyerek türelmesen magyarázza meg, hogy nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk, márpedig senki nem élheti le az életét teleírt körmökkel és tenyérrel. Ha a jó szó nem használ, meg kell vonni a makacskodó felnőttől a zsebpénzt, vagy átmenetileg el kell tiltani mozi- és színházlátogatástól. Akkor majd észhez tér.

Még sokat írhatnék ezzel kapcsolatban, de most szólt a fiam, hogy amíg nem vagyok kész az algebra-házifeladatommal, mással nem foglalkozhatom. Elnézést kérek . . .

Kürti András

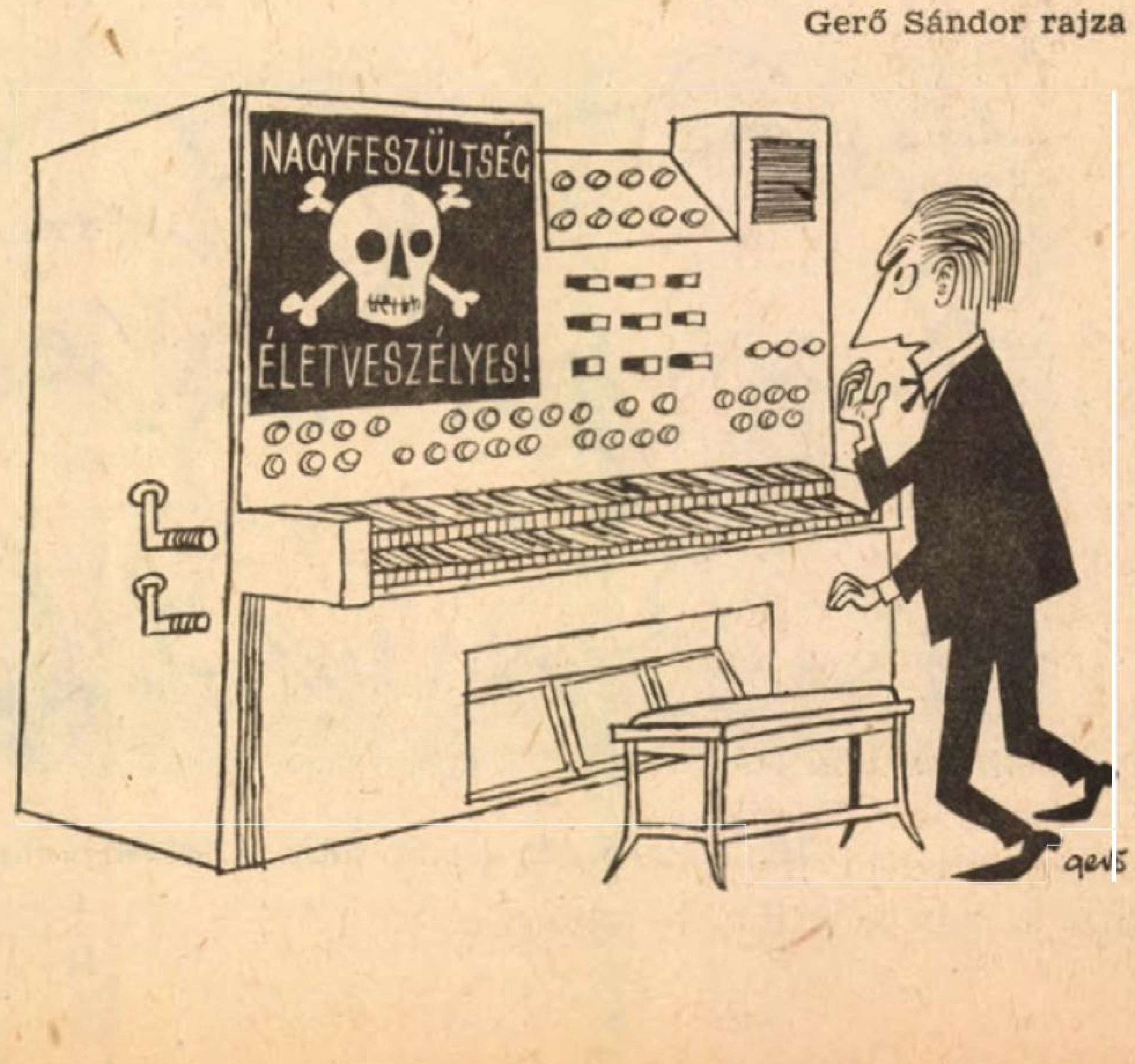
Vállalati könyvespolc

Balázs-Piri Balázs rajza

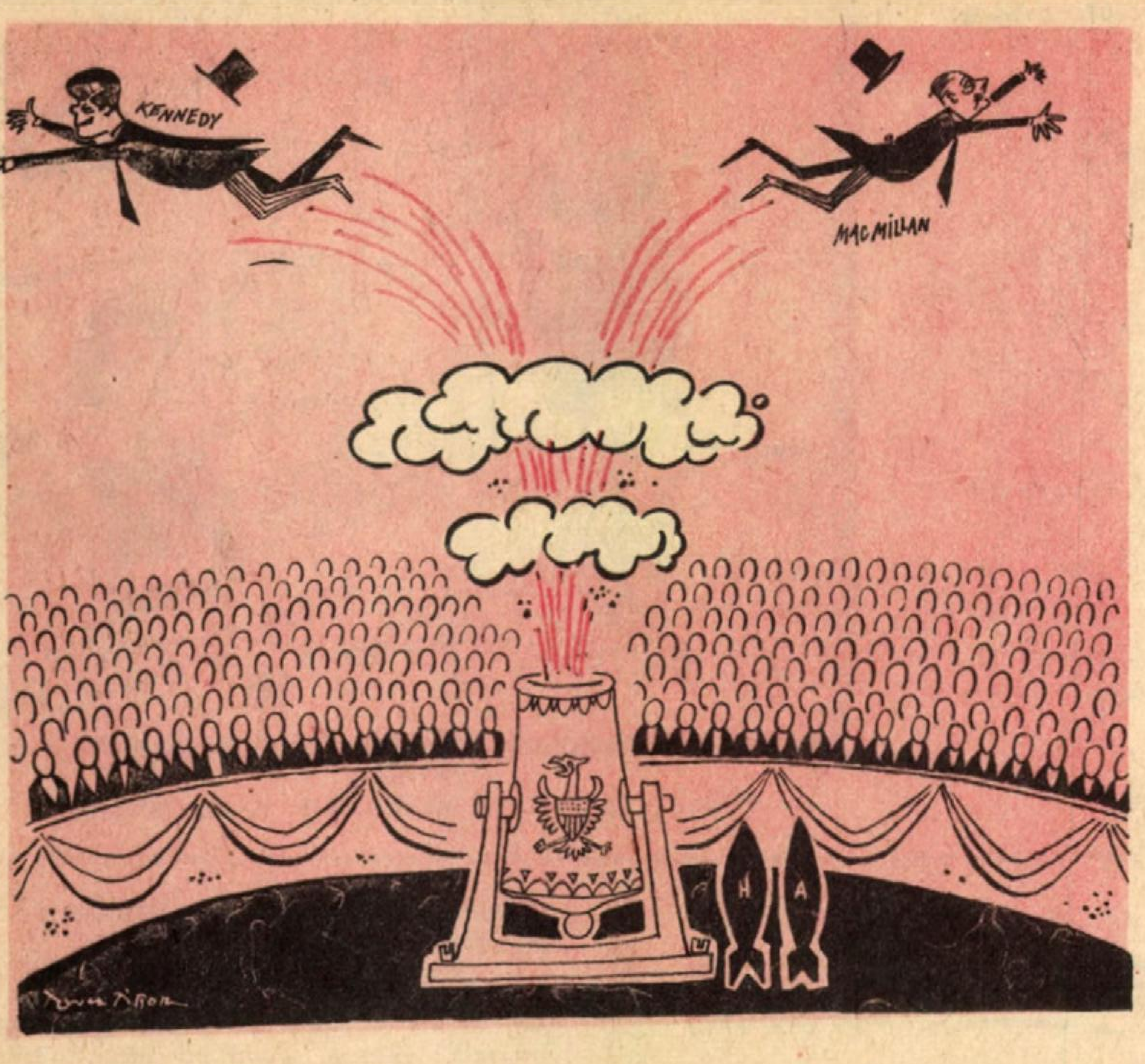
Elektromos orgona

Gerő Sándor rajza

Kennedy és Macmillan atomzsonglőrök

Toncz Tibor rajza

A közönség nem tapsol...

Szorgalmas medikus

Várnai György rajza

Algériában

Vasvári Anna rajza

Hát még ha nem fogták volna el Salant, a fővezért!

JOGOS FÉLELEM

A községi művelődési házban népszerűek voltak az ismeretterjesztő előadások. Különösen a tsz nyugdíjasai jártak el rendszeresen a TIT-rendezvényekre. Mindig itt ültek a széksorok elején, kérdeztek, hozzászóltak a témához. Egyik napon azonban üres maradt a terem, az öregek közül egyedül a fehérhajú Feri bácsi húzódott meg csendes szerénységgel a leghátsó széksorban. Pedig érdekes előadást hirdettek a plakátok, az italozás és a dohányzás ártalmasságáról.

A művelődési ház igazgatója ijedten kérdezte az öreget: — Feri bácsi, hát a többiek nem jönnek?

Feri bácsi lassan, komótosan préselte ki a választ:

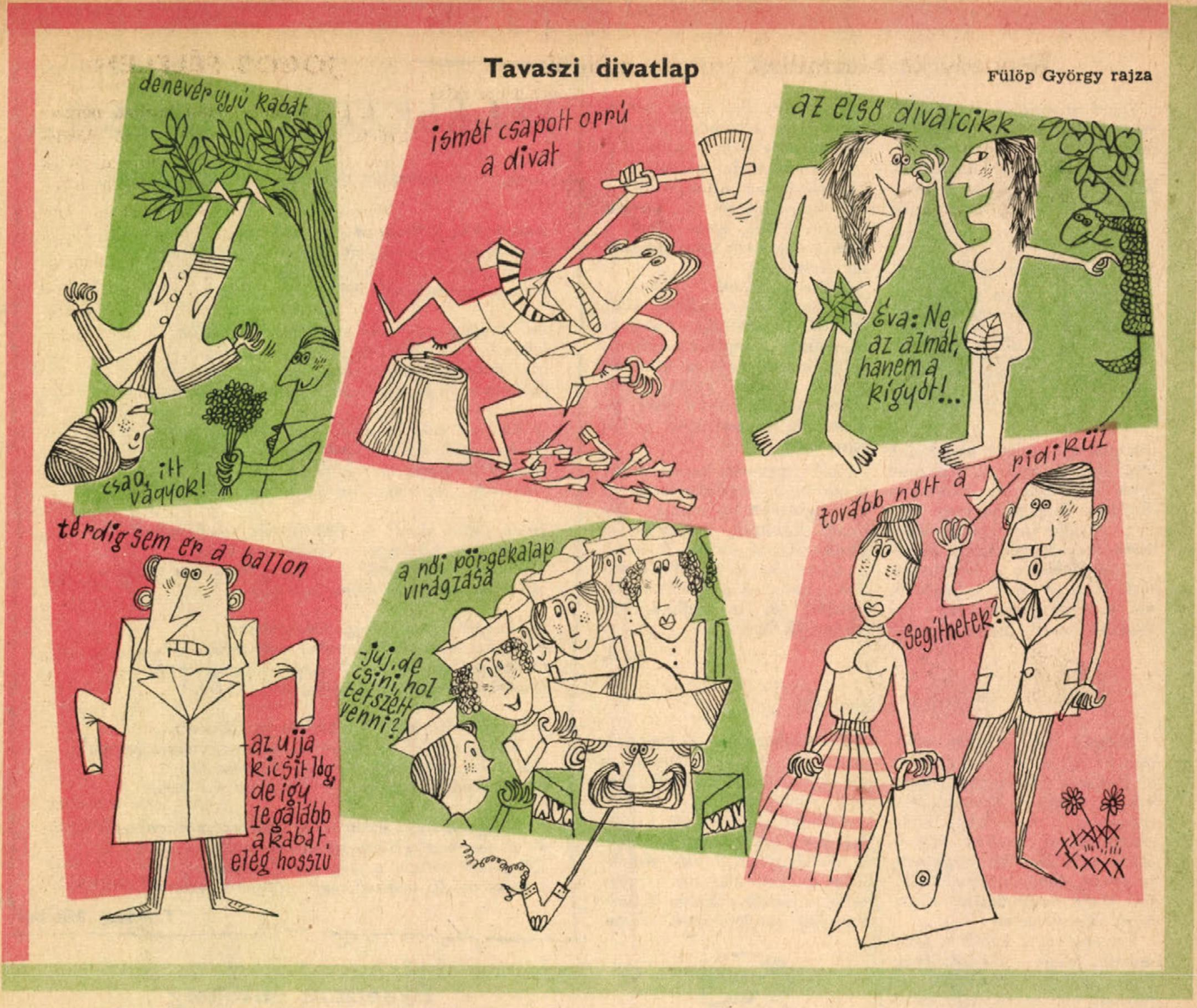
— Hát elindultak, de aztán meggondolták magukat. Olyan hatásosak voltak eddig az előadások, hogy félnek, ha meghallgatják a mait, még leszoknak a borról meg a pipáról. Engem meg elküldtek. A bortól a feleségem, a cigarettáról az orvos tiltott el, nekem nem árthat...

(gombkötő)

Tavaszi divatlap

Fülöp György rajza

KOREOGRÁFIA

Nincs szomorúbb érzés, mint amikor az ember már kopaszodik, és hirtelen úgy érzi, hogy elfecsérelte egész ifjúságát. Csupán csip-csup dolgokat hajkurászott a boldogság tartalmas kék madara helyett, miáltal semmi, de semmi maradandó nem fűződik a nevéhez.

Én is pont így voltam vele a minap, midőn olvastam egy plakáton,

hogy új társasági táncot mutatnak be a fővárosban.

— No lám, megint egy új társasági tánc, amelyet mások fundáltak ki! Az évek vészjóslóan múlnak, s én pedig összetett kezekkel ülök fonynyadó babéraimon... Az ördögbe is, alaposan itt az ideje, hogy végre koreografáljak valami tisztességes új társasági táncot, ezzel beírva nevem az egyetemes haladás aranykönyvébe.

Hát nézzük csak, mik egy jó kis tánc elengedhetetlen követelményei:

1. Egyszerű legyen, mint egy pofon, de valamivel érzékibb, hogy a kultúrszomjas tömegek minél könynyebben tehessék magukévá. — A borbély, a cukrász, a búrabúrabúrkalappal...

2. Ne igényeljen komplikált és költséges hozzávalókat (búvárharang, fokhagyma, nagyestélyi).

3. Jóhangzású és lehetőleg teljesen értelmetlen név, ez rendkívül fontos! — Például „Hipp-hopp", „Etye-petye", vagy mondjuk „Picsi-pacsi".

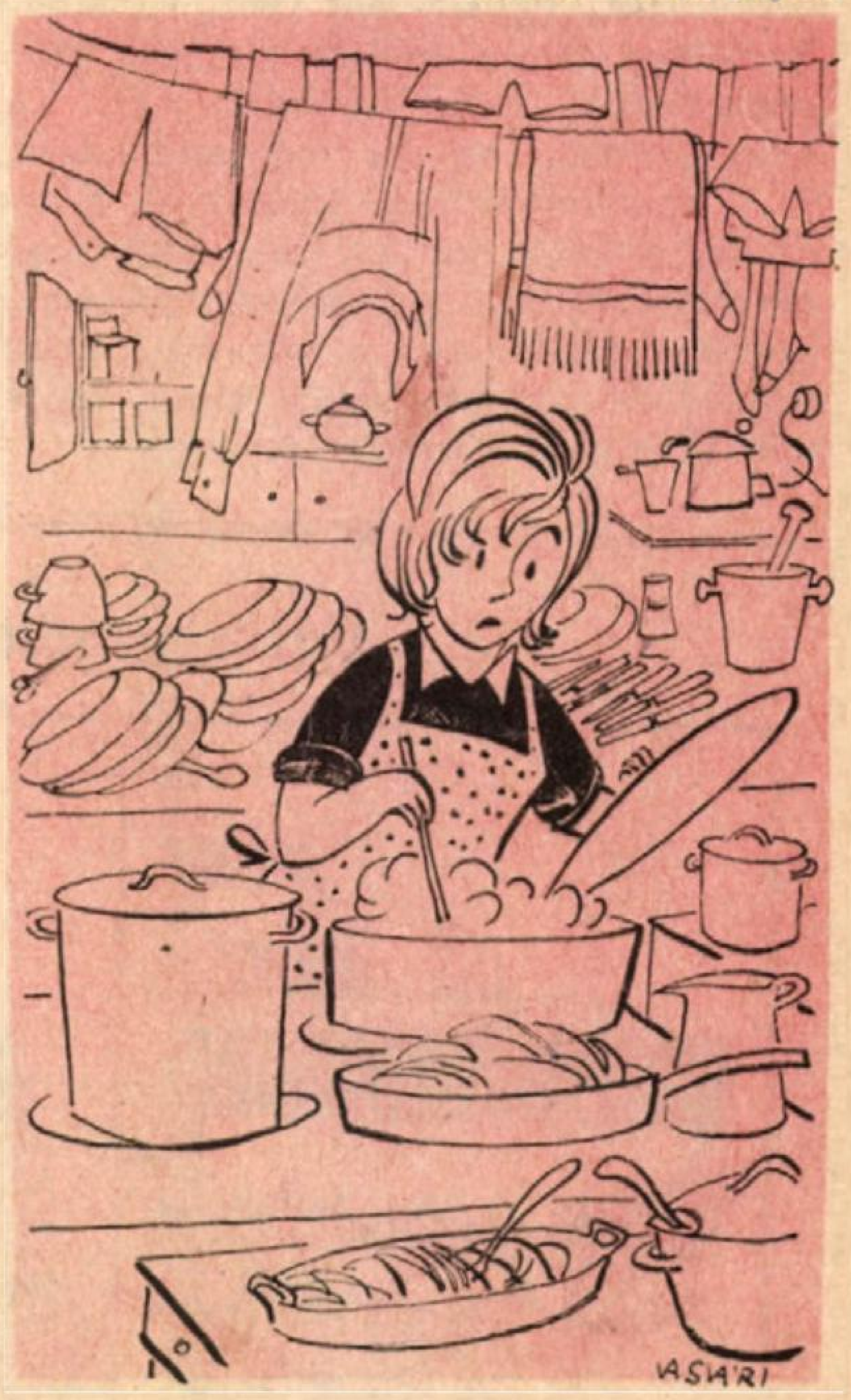
4. Végül egy fülbemászó sláger, amely az új társasági táncot mindenfelé lankadatlanul propagálja. — Valahogy így:

Legszebb tánc a „Picsi-pacsi",
Járja a sok kicsi csacsi,
Nem kell hozzá luxuskocsi,
Mégsincs párja, ugye, öcsi?!
Pritty, pratty, prutty.

(—h.)

Korunk vívmánya: a félkész étel

Vasvári Anna rajza

És ami velejár:
a teljesen kész háziasszony.

Egy szurkoló közbeszól

Hadd mondjam el néhány észrevételemet a televízió meccsközvetítéséről:

A televízió szpíkerei következetesen azt mesélik el, amit úgyis látunk, és nem arról

beszélnek, amire kíváncsiak vagyunk, és amit a képernyő nem tud mutatni. Pontokba foglalva észrevételeimet:

1. A televízió-szpíker szüntesse meg a felesleges beszédet, és főképpen a mellébeszélést. Nevezze meg a játékost, aki a labdát vezeti, vagy aki akcióban van, mert a néző nem ismeri fel olyan könynyen, mint a bemondó, és főképpen nem látja a számát.
2. Ne dicsérje, ne buzdítsa a játékost, ne adjon neki tanácsokat, hiszen a játékos úgysem hallja, amit mond, a néző pedig nem veszi hasznát az oktatásnak.
3. Ne jósoljon!
4. Ne közölje velünk, amit nem látott pontosan. Bosszantó, amikor a szpíker bejelenti, hogy szabadrúgás a Honvéd javára. Aztán utána teszi. „Úgy látszik, a bíró másképpen ítélt, szabadrúgás a Ferencváros javára."

Talán igazolást kapnak ezek a sorok, ha leszögezem, hogy a televízió-tulajdonosok tízezrei, közöttük bizonyára a Ludas Matyi olvasói is nézik a televízión a futballközvetítést, miközben a rádiót is kinyitják, és a rádiószpíkert hallgatják hozzá.

A. S.

Őszinte elismerés

Délután két cédulát találtam az ajtómban. Az egyiken a Fővárosi Gázművek közli velem, hogy „Karbantartási munkáját a zárt lakás miatt elvégezni nem tudta". A másikon a Házkezelés megbízottja értesít: kétszer keresett hiába, hogy megszemlélje a beázott mennyezetet.

Engedje meg mind a Gázművek, mind a Házkezelőség, hogy ezúton gratuláljak az írásbeli bürokrácia fejlesztésében elért eredményeikhez.

Ezúttal tényleg nehéz feladat előtt állottak: be kellett volna jutniok a lakásomba. És ha már úgy látták, hogy erre képtelenek, egyszerűen csak a házfelügyelőhöz kellett volna csengetniük. Délelőttönként a feleségemmel együtt ugyanis a munkahelyünkön tartózkodunk, a lakás zárva van, de távollétünkben a lakásunk kulcsát állandóan a házfelügyelőnél tartjuk, hogy minden hivatalos közeget készséggel odakalauzoljon és beengedjen. Úgy látszik azonban, ez az egyszerű módszerünk nem volt célravezető!...

Őszinte elismerésem a leleményes bürokratáknak, akik a házfelügyelőnél való érdeklődés helyett még ott a helyszínen ceruzát ragadva, felszólításokat szerkesztenek. Javasolom: ha valamelyikük ismét tetten ér, hogy munkaidőben a munkahelyemen tartózkodom, a lakásba való bejutásra kérjen tanácsot a legközelebbi óvoda növendékeitől, azok majd megmagyarázzák, hogy mindenekelőtt forduljanak a házfelügyelő bácsihoz.

M. P.

PELESKÉRŐL JÖTTEM...

— A nótárius dédunokájának naplójából —

Budapestre jöttem ezt-azt vásárolni,
mivelhogy fogytán volt otthon néhány holmi,
s mert, miként az ember, a bútor is vénül,
a nagy szekrényajtó kijött a helyébül.

Beballagtam egy szép vas- és edényboltba,
lábasok s egyebek fénylettek ott sorba,
megkérdezték szépen, hogy hát mit kívánok,
mondtam, hogy két zsanért, csuklós ajtópántot.

— Van! — szólt az eladó s máris elém rakta.
Új lesz ettől majd a szekrényajtó sarka!
Kitűnő alkatrész, pár fillér az ára —
csak még szeg vagy csavar kellene hozzája.

Talán falun akad? — Rábólintok: — Tényleg!
Akkor még képszeget s tolóreteszt kérek!
— Tolóreteszt? Haha! — mondja, mint egy viccet —
Miért tetszik kérni csupa hiánycikket?

Fejcsóválva tértem egy divatüzletbe,
a kirakat pompás holmikkal volt telve.
Csinos nő fogadott: — Tessék! — Inget kérek! —
Mutatott is rögtön: — Színeset? Fehéret?

Micsoda választék! Kapkodom a szemem:
— Ezt is, azt is! — szólok —, csak negyvenes legyen!
Hát a kis kartársnő, mint ki ezt nem érti,
bosszankodva mondja: — Mindenki azt kéri!

— Negyvennégy, harminchat van egész vagonnal,
de a negyvenesek kifogytak azonnal!...
Kénytelen voltam a szép nőtől elmenni
s inget másik boltban, egy csúnyától venni!

Lovászy Márton

Elkoptatott útiköltség

Január 9-én Barcson, 23-án pedig Kaposváron voltam szakorvosi vizsgálaton. Útiköltségem oda-vissza 29,60 forint volt. Ennek az összegnek a visszatérítését, az előírt igazolásokkal ellátva, még januárban kértem az SZTK nagykanizsai kirendeltségétől. Háromszori reklamáció után végre április 21-én a postás 17 forint 20 fillért kézbesített.

Ezek után csak arra lennék kíváncsi:

1. Miért késett hónapokig az átutalás?

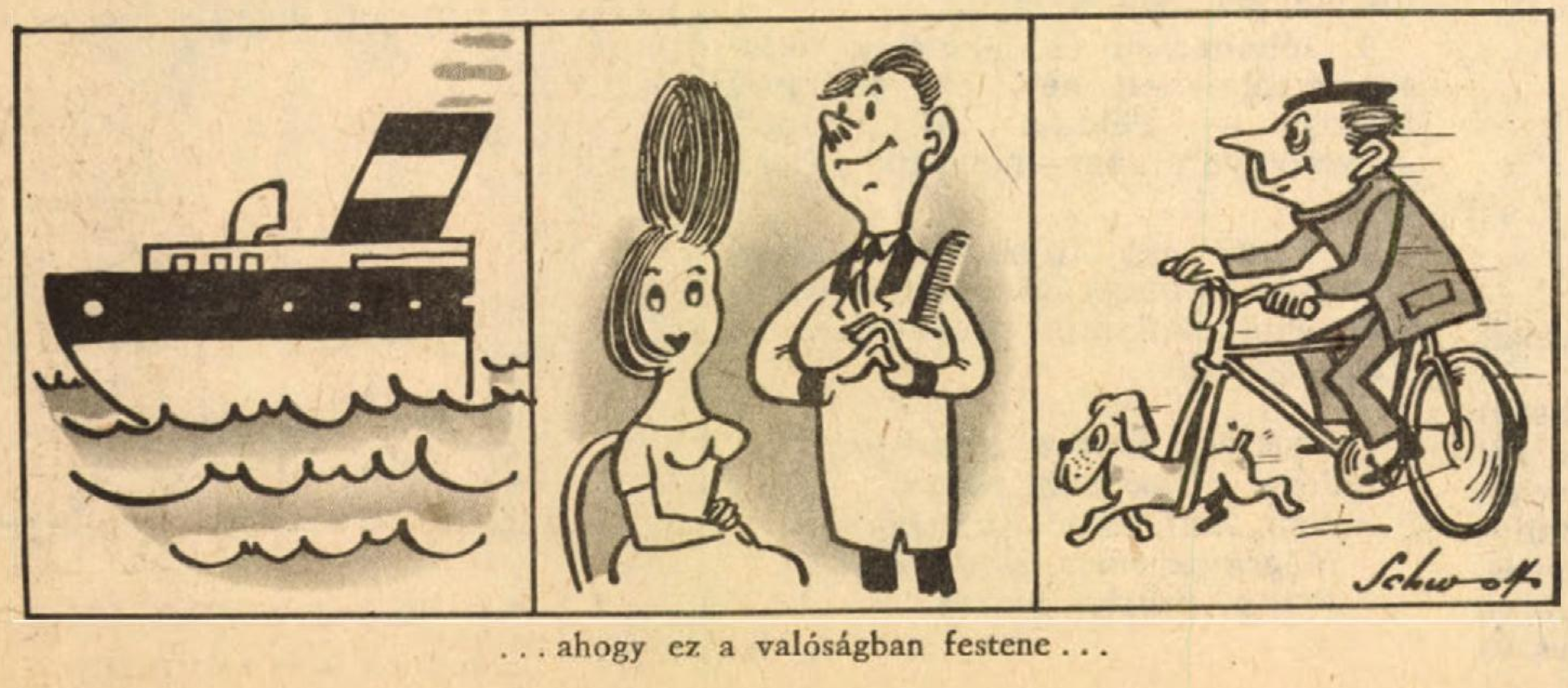

2. Milyen címen kopasztották meg a 29,60-as útiköltséget 17,20 forintra?

Kovács József
VB-titkár, Komlósd

Félmegoldás az ügyintézésben...

Schwott Lajos rajza

. . . ahogy ez a valóságban festene . . .

Az érdekeltek hozzászólnak

„Nyugalmas hely" című bírálatukkal kapcsolatban közöljük: a cukrászdai felszolgálók munkáját rendszeresebben ellenőrizzük, és így biztosak vagyunk abban, hogy a jövőben hasonló panaszra nem lesz ok.

Royal Nagyszálló
Rózsahegyi György ig.

„Pótszék a moziban" című cikkükre intézkedtünk, és a pótszékek kiadását haladéktalanul megszüntettük.

Moziüzemi V.
Salgótarján
Sztankovics István igazgató

Vannak egészen furcsa dolgok

A jó bornak is kell cégér

John Benson 31 éves londoni gyáros betörés elleni riasztókészüléket gyártott. Prospektusában azt hirdette, hogy a találmány minden betörést megakadályoz.

A bíróság előtt a napokban vádlottként állt John Benson. Betörést követett el, és elcsípték. Az utolsó szó jogán klasszikus tömörséggel védekezett:

— Minél több betörés történt a városban, annál több készüléket adtam el. Szükségem volt propagandára.

A tehén bosszúja

Helsinkiből jelenti a „Sunday Expressz" tudósítója:

Egy Pekka Virtinen nevű kisbirtokos eladta a bikáját. Ezen a vásáron az egyik tehene annyira felbőszült, hogy fejés közben gazdája hátsó zsebéből fogával kihúzta a pénztárcát, s az egész vételárat megette.

Szegény Virtinen lehet jó farmer, de a nőkhöz nem ért.

Mit tegyünk, ha farkassal találkozunk?

Lois Crisler *„Sarkköri vadon"* című könyvében hasznos tanácsokat ad arra az esetre, ha az ember a vadonban farkassal találkozik. A legokosabb úgy tenni, mintha az ember maga is farkas lenne: *„Lapulj le a földre, könyöködet szorítsd a testedhez, alsókaroddal vidáman paskold a földet. Ha szerencséd van, a farkas elhiszi, hogy te is farkas vagy."* Ehhez csak annyit tehetünk hozzá, hogy ha a farkas mégis széttép, ez annak a jele, hogy nem ugrott be.

Beküldött rajzok

Az is valami

Papp Imre rajza

— No, kaptál javítást?
— Hogyne. Itt van a kezemben; rendbe kell hozni.

A súlyemelő esküvője

Kálmánchei Zoltán rajza

Kinél legyen a pénz

Menko László rajza

A szórakozott szobrász

Jankovszky Iván rajza

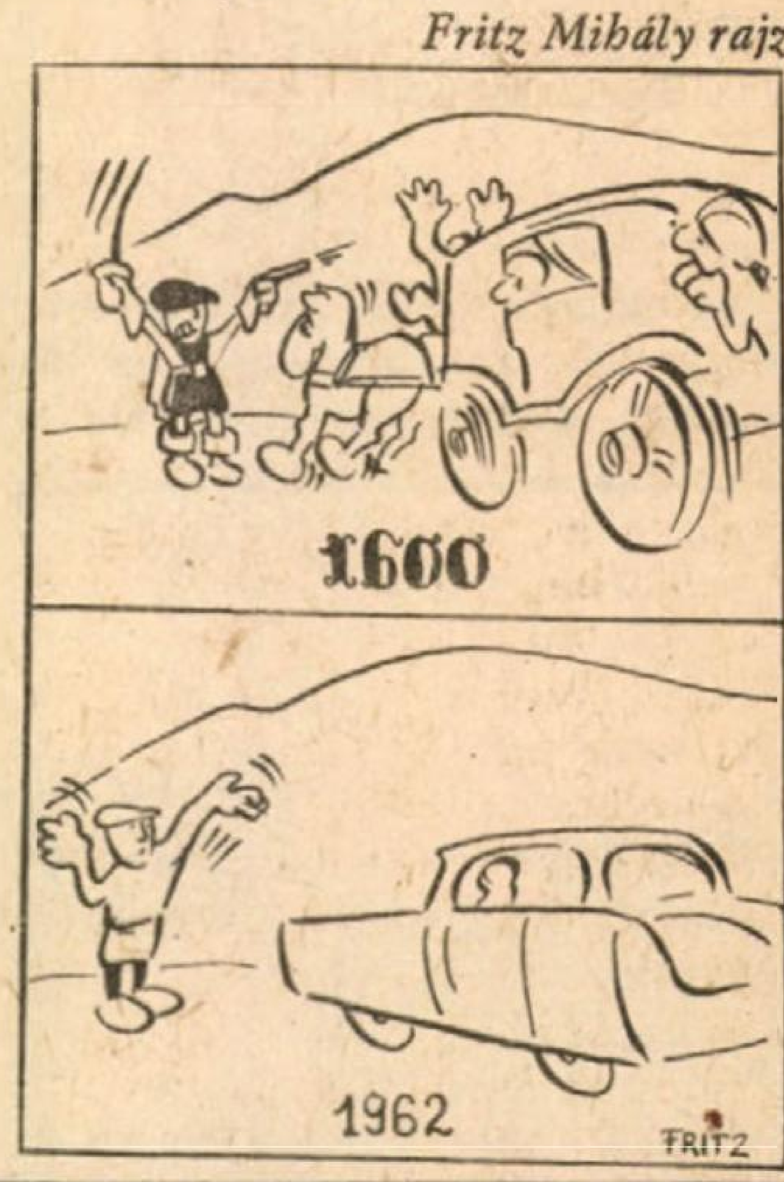
Alkalmi tömítés

Barát József rajza

Az autostop fejlődése

Fritz Mihály rajza

A technika újabb vívmánya

Szűr-Szabó József rajza

A békéltető pad.

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

– Figyelem! Itt a kis madár!

Pesti tudósítónktól

Ellesett párbeszéd:

– Mondd, te érted a laoszi helyzetet?

– Persze hogy értem. Elmagyarázzam?

– Isten ments!

*

Az ember néha fölöslegesen fárasztja magát. Jó, a villamoson, az autóbuszon gyakran kénytelen állni. De vajon mi az oka annak, hogy minden férfi állva szappanoz és borotválkozik? Mindez a fürdőszoba spártai berendezése miatt van. Nincs kényelmes ülőhely, s a tükör is olyan magasan van, hogy megköveteli az ácsorgást.

Lakástervezők, figyelem! Kínáljátok meg végre hellyel a borotválkozó férfiakat!

*

Az autóbusz ülése mellett az ablak alatt látom a táblát: *„Kihajolni veszélyes!”* Sohasem jutott eszembe ennek a két szónak az értelmén gondolkozni. Most végre megfejtettem a jelentését!

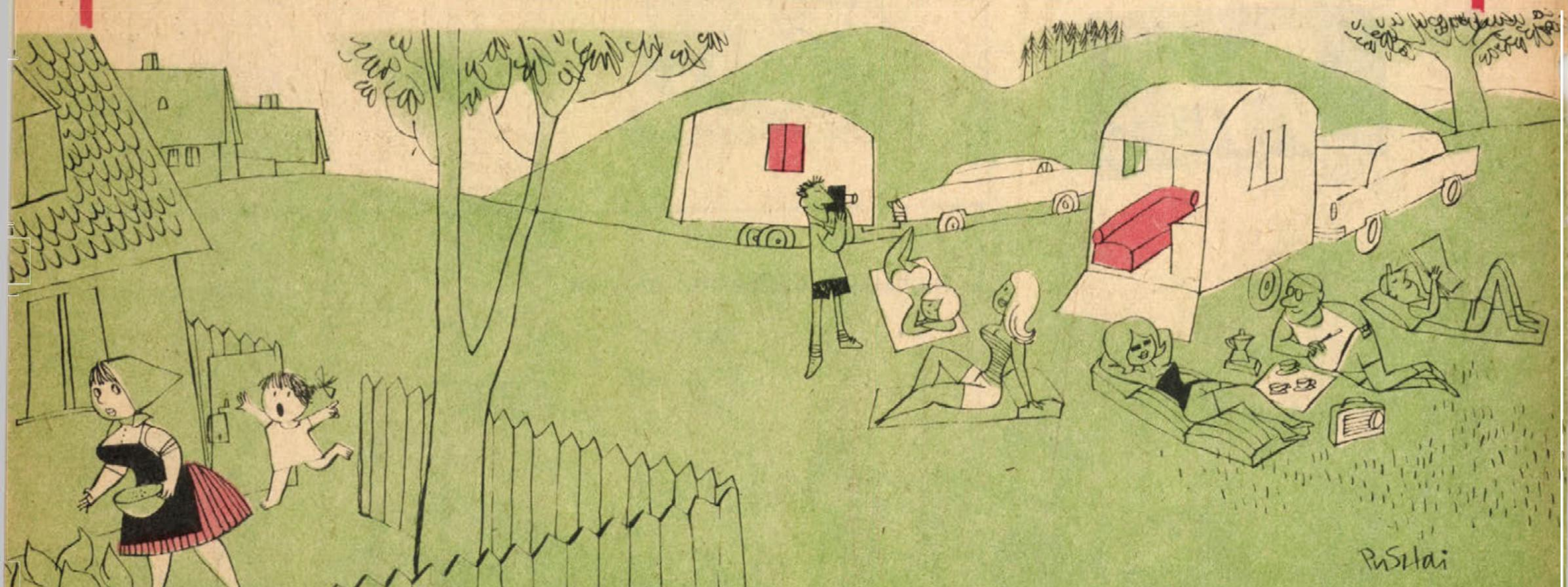
Milyen veszélyről van itt szó? Ezeket a vastag ablakokat sohasem eresztik le. Az ember csak az ablakon keresztül hajolhat ki, ez azonban rendkívül veszélyes, mert az üvegcserepek összevagdalhatják az ember fejét.

f. l.

Faluvége

Pusztai Pál rajza

– Idesanyám, kóbor pestiek jöttek!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.2203 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.